

Fucskó Miklós (Penészlek, 1961) 1978-tól publikál. Debrecenben alapított alkotóstudiót Csomópont néven (1982), művészeti szerkesztője volt az Egyetemi Életnek. Budapesten részt vett a Széphalom Könyvműhely alapításában, Budakalászon a városi újság főszerkesztője volt, Szentendrén a Folyam folyóirat versrovatát vezette (1989-91). Jelenleg Leányfalun él, négy gyermek édesapja.

Az Édenkerthelyiség a szerző második, negyven év terméséből válogatott verseskötete, amelyben megtalálhatók az első kötet legjellemzőbb darabjai mellett a különböző folyóiratokban, antológiákban megjelent írások és új, még nem publikált versek is. Korábbi kötetei: Próbazuhanás (versek), Az „agykápráztató” Nemere István (portré), Ékszerdoboz a Dunakanyar szívében (útikönyv), Évország (mesekönyv).

– ág-szabdalta ég... / ... lehull rám darabokban... / ... így versel Isten –

2750 Ft

fucskó miklós • ÉDENKERTHELYISÉG

fucskó miklós Édenkerthelyiség

Ablak a kereszt

lélek-periszkóp –

Titkok, kételyek falán

fucskó miklós

ÉDENKERTHELYISÉG

fucskó miklós

Édenkerthelyiség

VÁLOGATOTT VERSEK

(1977–2017)

ORPHEUSZ
KIADÓ

Budapest, 2020

A könyv összeállítását az nka alkotói ösztöndíjjal támogatta.

A könyv megjelenését támogatta:

© Fucskó Miklós, 2020

© Orpheusz Kiadó, 2020

ORPHEUSZ KIADÓI KFT.

1062 Budapest, Bajza utca 18.

E-mail: orpheusz.kiado@gmail.com

A kiadásért felel az Orpheusz Kiadó ügyvezető igazgatója

A szerző fényképét Fucskó Boglárka készítette

Szerkesztette és a kötetet tervezte

Fucskó Miklós, Szószabó Stúdió

Nyomdai munkálatok: Pannónia Nyomda Kft.

Felelős vezető Cseh Tibor

ISBN 978-615-5886-20-1

PRÓBAZUHANÁS
(1977–1989)

Mindenható gyerekkorom

Báránnyá bővöltem bokrokat
göröngyöket sziklaóriássá,
madarak pitypangból szálltak szét a szélben,
tücskök ciripeltek ökörnyal-vezetéken,
s csengett szavuktól csendes csigaházam.
Kopott sörényű, kivágott facsikók
száradt szemete lófarokként lobogott
a szélben, s vele hajam –

Vágtámtól dühöngött a föld és porzott
vaduló vihar-csatám robajától,
kardomtól jajdultak vadvirág-katonák,
fejek potyogtak a virágszárról,
mert rőzséből is kardot csinált
egykor gyermek-fantáziám.

Várrá vált az erdőszéli farakás,
én voltam egyedüli kapitány-katonája,
oroszlánordítás volt a macskanyávogás,
gyakran vadak támadtak a várra
– megvédtem én, s aztán indultam portyázásra –,
az ősz csősz bácsi viskóját rohamoztam
valóságos veszett dühvel,
mert bizonynal volt rá okom...

Tengert kavart a szél a kenderáztatón,
nagy vihar volt, kóróhajóim ropogtak,
és sorra lebuktak a papírhajó-halottak,

a halak kiúsztak a partra,
víz tarajával repültek, a légben
fuldokló matrózként hányta a víz
magában élő állatait.

Az égből nagy kék dunyha lett fejem felett,
ha későig találtam kullogni kint...

Fölöttem az ég volt tető-takaró,
a határ volt az én szobám,
a mező volt virágos-hímes szőnyegem,
s friss lomb volt a nyoszolyám.

Az erdő egy egész más világ volt,
miben törvény volt a változás –
ősz a nyár után ruhát váltott
az ágon, s nappal mosolyogtak a fák.
Éjjel a sötét csúffá marta arcomat,
elrejtett engem, látszani vágyót,
magába foglalt az éjnek részeként,
s már nem is voltam, csupán csak sötét.
Akasztott hullák lógtak az ágon,
nappalra eltűntek sorra a fákról,
félelemtől lázas fantáziámból.

Álmomban szőlő termett az akácágon,
dinnyét kínált felém a kevély tölgy,
kőkenybokron ribizli piros-feketéllett,
gyümölcskosár lett a madárfészek –
pelyhes, nagy sárga narancsok kiszálltak,
étket vinni az édes fiókáknak...

A réten marhák nyomai – elszórt tükrök –
csillogtak a nap sugarára eső után,
s föl-fölnéztek a szivárványra.
Marhalepényekből a penészleki porban
bárányt, tehénkét, jászolt szobortam,
s mire kész lett a szabadtéri tárlat,
a templomtól hazáig megmutatta,
hol járt a gulya s a puccos kis pulya –

Átugrós-patak a kertek alján
hömpölygött, mint nagy folyam,
mint Nílus, esőtől áradottan.
Az én falum volt maga Velence,
eső után utcán-dűlön hömpölygött az ár –
élő sárkányokat szobrászkodtam az égre
felhőkből, s rejtettem felhők mögé,
tüzet okádtak dörögve a földre,
villámot szórtak, s párát leheltek,
míg átváltak sovány fellegeknek
és megszűnt a vihar –

Fényes nap-láng-lobogásban
víg, üde mezőkön jártam,
hol visszhangzott tündérek kacagása,
zöld fűszálak fejem fölé nőttek
s dzsungelt álmodtam a pusztaságba:
én voltam Robinson, Tarzan,
kecskét dühítő torreádor,

világot teremtettem semmiből,
mindenható fantáziámból...
Én voltam minden példaképem,
voltam hős pilóta, repültem
fák tetején ülve, pilótafülke-
gallyak közül kandiztam a mélybe...
Legfőképpen mindig más voltam magamnál,
és olyanná bűvöltem a világot,
hogy más legyen, mint milyet *ti* láttok.
Nekem sivatag lett a homokdomb,
szelíd óriás a templomtorony,
elfújhattam volna a világot,
ha képzelem, hogy orkánt okádok,
s ha virágokat gondoltam a rétre,
álomba bódítottak az illatok...

Nem értettelek *titeket*, titokzatosok,
mert nem tudtátok megérteni,
hogy egyedül szeretek játszani,
s hogy magam találtam ki *magam*,
hogy így nagyok fölött mindenható vagyok.

Penészek, 1970

1.

A fehérszagú pirkadásban
 megindul az ájtatos processzió.
Fekete fejkendős asszonyok
 kezében gőzölgő kanna ring.
S mert a tejhozamtól függ a létük,
 hogyan nőjön a napi ázsió,
a kis tehénért imádkoznak,
 hogyan szép üszőt borjazzon megint.

2.

A gond palástjával beborítja őket
 minden zsolozsmás éjszaka.
A dunyha alatt szuszogva
 melegíti asszonyát az ember.
Így szaporítják a szegénységet,
 míg végleg megtérnek haza,
s a kezük-kapálta földben
 az utódok sorsa is gyökeret ver.

3.

Elindulnak a legkisebb fiúk
mesterséget tanulni vágyva,
s míg tudásuk nő, kezükből
kancsalul a földbe bólint a sarló.
De önmagukból szökni mégse tudnak
– sorsot választva/váltva:
a város járdáján éget az aszfalt,
s örökre szúrja talpukat a tarló.

Véletlen sorok

esetleges a rám terhelt idő
tetszőleges a kimerevített pillanat
s ha sikerül nyomokat hagynom –
véletlen hogy épp a Ti arcotokon
mert véletlenek talán e sorok is
miként az első fecskék esélye:
próbarepülés – próbáz

u
h
a
n
á
s

Lét-leletek

(Király Istvánnak)

1.

pipacsot vérzik a penészleki határ
hová lepányváztak az emlékezés
vasszőgei – az irány tudása
távolodóban fáj igazán –

2.

idegen vagyok azok között
kik az aszfalt hátán is megélnek
jó esetben vendégnek érzem magam
vagy Debrecen, Budapest lelencének –

3.

hálót sző körém az „érdekeltek” ölelése
a szeretet kiszolgáltatottjának nincs menekvés
máshogy értjük a közösnek hitt szót – mégis
verset írok, ha nem adatik meg a cselekvés –

4.

vonszolom viharvert-magam eszelősen
már mindenkihez be vagyok jelentve
üres zsebemben valami titkot viszek
s szétszórom, ha jön a Nagy Naplemente.

Rekedten szól

Rekedten szól az ajtó,
már ismerősként nyit rám
a tétova bánat –
Egy túlsó parti pusztán
látom ködben bolyongó,
sápadt nagyanyámat.

Fakó a csend. Elment.
Csak gyilkos üresség népesít be
félelmet károgó képzetekkel
(Szívekkel telt termek...)
Fekszel fagyba dermedt vérerekkel,
állok könnyekkel sem ékesítve.

Nem motyogok érted szent imákat,
nem mondom, hogy az Ég legyen házad
– legszebb hited szerint –,
mert félelmes, fagyos a gyalázat:
halott hangod hallása csontomig áthat.
Rekedten szól. Leint.

Üzenet Apámnak

A barack nélkülöd is elvirágzik

jég veri –

Már aláírásod nélkül is

meglopnak –

Így élsz

kiszolgáltatva

a csontokon túli meztelenségig

törvénynek, érdeknek,

kezeknek, jégnek...

(Félévszázados hitedért, Apám,
egy cethal sem kínál menedéket.)

Olykor Anyám

fölém bolyhosodik
harmatfű-testemet vigyázva –
megfejtethetlen

(megérezhető?)
moccanásaimban az álom
bujaságát kikémkedni
– látod nem
maradsz titokban –

Egyszer kilestem az Édest.
Szívemig tisztára mosdat előtted
a szeméből hulló májusi eső – – –
aranyat ér.

...akár félszavakból

mondtad...

lehet, csak mondhattad volna...

(de végül is lényegtelen,
hogy a kigondolt világokat
felépíted-e a szavak tégláiból
– Jerikó-falakból – vagy csak
a tekintetek selyemszálain
fogadom sebezhető világod jelzéseit,
miszerint mégis kimondtad,
vagy mondhattad volna...)

mikor talán csak remélted,

s én – akár ellenedre is –

hónom alá támasztottam

a B I Z O N Y O S S Á G-ot.

Rejtvény

a folyók arca fényes
a folyók könnyezve mosolyognak –
mint akik nem tudják
boldogok-é vagy bánatuk van
most vannak kiszáradóban
vagy most vajúdja őket egy forrás
vérét csobogtatva ereikben –
a folyók akár az emberek...
az alkotás (a pusztítás?)
az egypillanattitokzatosság
megfejtethetetlen bizonyosságában
(az emberek akár a folyók)
mosolyognak – és fénylik az arcuk –

...és megfoszták őt ruháitól

(Kódolt üzenet Utassy Józsefnek)

Hitem: a szónak rendje, rangja van.
Itt állok térdre rogyva rend- és rang-
talan.

Megfosztatunk csillagzó ruhánktól
mind, ki más. Merész, szebb álmokban véd-
telen.

Álmunk marad határtalan: Hazánk,
s rács bennünk a törvény, a fattyú fél-
elem.

Így vagyunk hát mi, verssel vert fiúk,
homlokunk mögött a hit szabad ál-
ma van,

s hitünk: a szónak rendje, rangja van,
bár állunk térdre rogyva rend- és rang-
talan.

$t=?$

(Kovács Ernő tanár úrnak)

Tanárúr!

Hogyan kell kiszámítani
az időt, ha a sebesség állandó,
az út bármikor véget érhet?

Tanárúr!

Szabadeséskor súlyos-
bító körülmény-e a G
a sípcsonttöréshez?

Tanárúr!

Mivel egyenlő
koponyámban ez a sok(k)-
ismeretlenes tik-tak?

Tanárúr!

A kérdőjelek nagyságától
függ-e a kérdés,
s kicsontozó sintérein
az üvöltő jelet (!!!)
hányadik hatványon hiszik csak?

Mire értünk meg,
Tanárúr?!
Örök a tétel,
a képlet: $v=s/t$,

– a vers mivel is?

Őszi vers

lehull az ősz is
lépteink nyoma: seb
Isten Föld-arcán
összegyűlik benne az ősz
szakállá fűszálain lecsorgó
könny.
A madarak rekedten énekelnek –
S jönnek az őszi szelek
Földarabolni csillagok-kottázta
éneket.

A tékozló fiú megvilágosodik

*A templomok Nagy Kapuit
hiába dőngettem –
de íme kinyíltak bennem
a Betlehem-ajtók*

1.

föladom. nem kiabálok imákat
asszonyhoz se bújok
alamizsna-örömkért nyüszítve
– s bár a homályban sutyorgókkal
közösnek mondják arcom a pletykálkodók
s a Hivatal felkentjei –
nem fohászkodok, nem könyörgök,
de megvallok és megtagadok(!),
s ha a kiherélt nyelvűek hódolatához
hajlik majd tört gerincem, ha kényszerű
imává szentesül bennem a hallgatás, akkor
legyen meg az ő (?) akaratuk: száműzöm a szót!
(talán verset se írok akkor, de kijelölöm
megszentelt szavakkal
a hit koordinátáit).
visszakacsintok.
és föladom, persze,
föladom,
mert rendjén való (szabályok szerint)
a kiűzetés. Nincs érvem az ellenkezésre.

Csak a Betlehem-ajtók fölött
van rendelkezésem,
amik kinyílnak bennem,
amik kitárulnak, megnyílnak,
föltárukoznak bennem,
és – persze – minden mást földadok,
de kipattan belőlem mégis a MÉGIS,
A SEMMI ELLEN VALÓ –
A MINDEN ELLEN VALÓ hit
A SEMMI ELLEN VALÓ –
A MINDEN ELLEN VALÓ átok
A MINDEN ELLEN VALÓ vallomás:
„Én láttam az összezúzott szívárványt
én hallottam a telefecsegett csöndet
én tudtam a telehazudott imák mögött
az egyetlen megszentelt

KINYILATKOZTATOTT

titkot
az egyetlen kiátkozott és megsemmisített
ÉN ATYÁMAT” – – –

II.

S ti? Ti a templomok, a TEMPLOMOK
konok kapuit vertétek
vérző öklöcskéitekkel, s nevetségesek
voltatok, mint a sudár asszonyok szoknyája
alatt a nyelvükkel is ágaskodó gnómok,
s a nagy odaadásban fejetek fölé lombosodott
lihegés'tek a kegyekért így kezese dvén – –
s akkor száanalommá szelídvült bennem
a rátok ripakodni készülő imádság, szeretetté
a düh, s a világosság fölragyogtatta
bennem a szavakat... a verset

III.

(és nem nyíltak ki bennetek a Betlehem-ajtók)

(amikor lemondott a prófétaságról)

I.

A hétmér földes
csizmában elbotoltam
Az életből
már álmomban se
futja jobbra
Szárnyaim nagyobbra
nőttek az adott
térnél –
Saját erőmtől
hullok előtted
darabokra

II.

Körbefalaztak
a tagadás
tégláival
– Hány néma
némber kísért
a falból –
Hányan tagadtak
meg hogy ki se
látok s kihullok
már imából
és dalból

III.

Vágyam ragyogó
máglya
volt
Hamuhodok
s próbálok menekülni
De lám nincs
már próféta egy
sem
S én is
csak latrokat
látok megfeszülni

IV.

A szavak
tálentumát
eltékozoltam
Nincs már birtokomban
semmilyen
varázslat
Rongyos ígéretekre
se
futja hitemből –
(S a hitegető szókért
meg kinek bocsássak?!)

Egy mennyei lektornak

(Niklai Ádámnak, odaát)

Ha folyót ígérsz – már ne legyen holt ág.

Ne kérd számon szaggatott szívverésem
Ne kérd számon a fakult nevetést
Túl sok halál motozza érverésem
Túl sok csalás feni rám a kést.

Ne pörölj be morzsálló arcodért
Ne pörölj be eladott harcodért
Nem adtam olcsón a szót, amit hittem
Nem adtam drágán, szinte csak ingyen.

Meg nem tagadtam azt, ami valós vád
(Sorokint húsz forint/!/ bő járandóság...)
Meg nem tagadtam, hogy legyűr a kényszer.
Háromszor tagadtam vaskarmú angyalt
(Dalolt fülembé – hangja édes, langy alt –)
Háromszor tagadtam, – s vallottam elégszer.

Szösszök

(Ratkó Józsefnek)

1.

a kihallgatásra rendelt verseket
vagy megszokjuk
vagy megszokjuk
 az atombiztos bunkerekre
 jogosultak listáján ALIGHA
 szerepelnek költők és más tisztes-
 ségesnek mondható „nemanyaszülték”

2.

Öregem!
negyedszázada működsz,
önállósítottad magad,
LEJÁRT a garanciád.
– aligha vagy már megjavítható
ráfizetés nélkül

3.

ha mindig különbejáratú
véleményed van
KÜLÖNBEJÁRATÚ lakásról ne is

álmodj – mondta barátom.
Lehetetlen összefüggés.
Lehetetlen, hogy ne volna

4.

Kivételesen ma elítéltek valakit
aki ártatlanabb a bíráknál
Figyelmetlenségből két rendőr ma
megvakított valakit, aki festeni vágyott
Tévedésből ma nyomorékká vertek valakit
aki védtelen volt
Véletlenül ma megaláztak valakit
aki *Ember* –
pedig a rendőrség...
a rendőrség pedig
RENDŐRSÉG

5.

ne mesélj
nekem az öngyilkos
énekesmadarokról
se az
önszántukból röhögni
kezdő nagybölgőkről
– hazudj VALAMI hihetőt

6.

Alighanem élek
hiszen naponta
történnek velem a dolgok
de MINTHA régen nem
történnék már
senkivel

7.

Többet törődött a körme –,
mint a LELKE ápolásával

8.

még nagyon hiányos
a visszadobott
kövekből KÉSZÜLŐ
gyűjteményem

9.

eltekintve néhány nyavalyámtól
egészen egészséges vagyok.
ELTEKINTVE egészségétől
tele van „fekélyekkel”, Kisasszony.

10.

elvtársak!
itt MÉG a fülnek is füle...
ezért kérem inkább írásban
mert a szó elszáll
az írás pedig
– történelmi igazság –
megsemmisíthet
Ő

11.

a szomszédos országokban
a gazdaság
meg a politika
a demokrácia is...
hogy ott mennyi-mennyi baj –
(a hírügynökségi jelentés szerint)
nálunk persze RENDJÉN
mennek a dolgok!
(a hírügynökségi jelentés szerint)

12.

Szemek sugarából glóriát
koronát izzó vasból
nyakéket igazgyöngy fogakból
remegő kezekből kalodát

ADOK-VESZEK.

13.

holnap megint világmeg-
váltó TERVEIM lesznek
s ezt ma felelősségem teljes
tudatában
mert ma már
holnap
s holnap is
ma

14.

Némi kompromisszum ÁRÁN
egészen jól kijövök magammal.
– Tanulhatnak tőlem ellenségeim.

Között

Jóleső érzés
tudni, hogy valaki
retteg tőlünk-értünk.
Csak a bizonyosság
a fontos: a rettegés,
s hogy mi vagyunk
okozói.
Ilyeténképpen
aligha lehet számottevő
különbség a terrorizmus
és a szerelem
között.

Feltételes módban

Itt vagy a karomban
pedig még csak álom

húsból, vérből való
vérengző virágom

Lánggal legelesző
testem megemésztő

holnap elfelejtő
tőled elveszejtő

Élő csak dalomban
megszülnek az álmok

kusza testhalomban
felizzó zsarátnok

Hogyha lehetnél
álmom köntöséből
kibomolnál

Hogyha lehetnél
Pelikán-
anyácskám lennél

Hogyha lehetnél
ajándék lennél,
nem bitorolnál

Hogyha lehetnél
Főnix-madaram
lennél

Hogyha lehetnél
lennél felszentelt
titok-oltár

Hogyha lehetnél
hatalom s
gyöngesség lennél

(Bár verssel se tudok még koszorút fonni hajadba
De karom koszorúja óvna halálig – hogyha lehetnél –)

Történet

I.

(...minden, mi megérint
megfoghatatlan benned
mint kőben – maroknyi sziklában –
a visszhang.)

II.

Nem vagy több
mint egy fűszál roppanása
mint sikolya a megszelt kenyérnek
nem vagy több
a fehérre hulló hópehelynél
de mindig ez vagy
semminek se mása.

III.

(Úgy leszek immár benned való
mint sziklák repedéseiben a víz
mint ereidben a rögöket nevelő idő
mint méhedben élősködő életem
s mint elpusztult sejtek az agyban –
Beléd temetkezem.)

Féltés

a falra rajzolod ujjaiddal
a ki nem mondható gondolatot.
Ottmarad.

Szanálni fogunk egyszer minden
megértett jelet, eltemetnek majd
a zuhanó falak,
s a tétova, tilalmas tekintetek
(a megrémített reményű szemek)
egyszer még mindenki előtt
feljelentenek.

A megbűvölthöz

Úgy jössz ringva a régi vetésben,
mintha a Varjak küldötte volnál.
Félig a Földön, majdnem az Égben –
Jaj, szabadíts meg, vissza se jöjj már.

Úgy jössz fázva a tél-esti szélben,
mintha a Fagynak ágyasa volnál.
Már ne ölelj meg, menj el a Jéggel –
Jaj, szabadíts meg, vissza ne jöjj már.

Szép Kerub-arcú, isteni fényes,
búzamezőkben tárt öled: oltár.
Áldozat-asszony, vérzeni vétkes –
ölbeli táncban megszabadulnál.

Futásomban is...

megpróbáltam
persze, nélküled is megpróbáltam
a homokszemnyi emberek sivatagában
kútra találni...
mondom, megpróbált már az idő engem
csodát tenni valahogy nélküled is,
hogy az egyre mélyülő magány
asszony-arcú démonai ellen
fölmutatható társra találjak –
futottam előled
– hiszen megpróbáltam
a menekülés minden megmerevítő
mozdulatát a papír fölé
görnyesztő egyedül-időben –
s csak papírjaimnak mondhatom el már,
hogy futásomban is cipellek magammal,
hogy menekülésem nevetségesebb,
mint hiányodnak megadni
magam.

Naponta szeretlek

(K. E.-nek, Salvador Dalí képére)

A szárítókötélre-fordított világba
beleálmodlak még naponta,
mert perceimből ki
nem szabadulhatsz. – Itt lengsz a rácsként
őriző percek vízszinteseire aggatott
hiányoddal bizonyítva volt-létezésed,
mert röpülve volnál –
röpülve vagy szép.

(Homlokom közepén kuporogsz,
lelankadt szemhéjam: sebzett szárnyad
lecsukott szemhéjam: koporsótetőm,
míg csókokod a
VÁRAKOZÁS LOKOMOTÍVJÁN késik –
már sose jössz el,
már sose mész világgá –)

Naponta szeretlek, mert jó
halott vagy! – és csak vak-
vágányokra vések verset, hogy (ne) jöjj
utánam, mert büszke vagyok,
mint a pihenőnapos
koldusok.

Imádság, átok

Egyedül vagyok, mint a nagy Isten
Minden nincsemmel kérkedő Dárius
Nincs, aki magamtól megmenekítsen
Így talált rám a tékozló Március

A kocsmába nem néz be senki reám
Szél-kedveseimmel az utcát járom
Egy eltűnő leányért szól az imám
Hogy soha ne fogja keserű átkom.

Tavaszi

Találd meg arcomhoz illő kezéd,
míg lombos fejedet fénnel megkoronázom,
s a fű klorofillját lázítom pórusaid ellen,
hogy megjelölje végzetes ölelésünk – – –

Minden arcra

Minden arcot elhomályosít
a cserbenhagyó csönd
(De te tisztán lássad bennem az arcod.)
Szétfoszlik minden kötelék a
távolba homályosuló időben
(De tarts Déva-asszony, hogy le ne omoljak.)

– az éjszaka sűrű csöndjéből
úgy bomlik élém az arcod
mint sötétből fölparázsló
cigarettnál lüktet a tüdő –
s én csupán a véges értelemben
ígérek érted találkozást, hogy
valamiképp mégis megmenekülj, pedig
magamat sem menthetem én meg:
arcomat sem a csöndtől,
arcodat sem az arctalanságtól –

Jeggyűrű viselésére jogosító emléklap

(Anóának)

Eljegyezlek ezzel a kráter-nyárral.
Július jegyese: – megjelöllek.
Combaid völgyével csak engem áldjál,
S mindig ott légy, hol a Fagyok ölnek.

(Mint bérenc, les rám a bábos dermedés,
Rakódnak belém bomló rétegek. – – –
Láss! Súlyos kalodát épp így adok rád,
Nem csak csillogó, könnyű fémeket...)

De lebbenni terheddel megtanítlak.
Teret is mutatok szárnyaidnak:
Szállj Gyönyörűm! Röpülj messzebbre – tőlem:
Bennem vándorolsz – nem énelőlem!

(Mert a Semmi fölött, s a Minden alatt
Belém merítheted szárnyaidat. – – –)

Egyedül

Versek: végtelen hiányjelek.
Szaporodik körém a halál.
A kilincsen kezed izzadságfoltja:
esély. – oly egyszerű –
látszólag egyetlen
(szóval elmondható).

Vallásalapítás

(Az én kisdemetet csókoddal pólyálom.
– Csak megszenvedettet érinthet jó álom –
Az én bűneimben cinkosok a szentek.

A mi nagy hitünket száz istenek óvják.
– A vízen-járóknak elégnek a bóják –
A mi templomunkban máglyák a keresztek.)

*

Én buddhista vagyok meg hites keresztény,
Mamlasz mohamedán s Érosz büszke papja.
A te szemed: Remény, s én benne költemény –
Tőled maradtam így: el- s felangyalodva.

Mert könnyű kezed áld, ujjad szentel engem.
Bimbós hold-melleddel bőséggel áldozok.
A puszta hús-gyönyört bár rég elvetettem,
Öled szép öblében táltosként táncolok.

*

Kristály-templomában a szent szeretésnek
Az esendő létre mindig van bocsánat.
A teremtettség Jóság egy törvénye véd meg,
S egy hó szem köntöse itt elég ruhának.

A szentélyben, ahol magunk vagyunk *Oltár*,
Perverz kis virágok dús illata lobban.
Harmatos hozsánna: zeng *Anóka-zsoltár* –
S ölelés zamata leng az illatokban.

*

(Minden hit javából építem hitemet.
Szárnyamnak Te álltál, csak röptöd hiteget –
Mi tevéled épül – lerogy, ha otthagyszod.

Hegy, víz és csillagok... mind összeömlnek,
Ha templomunk ellen ártó szörnyek törnek...
...Csak az üdvözülhet, ki cél nélkül RAGYOG. –)

Részlet egy magyar útikönyvből

...kiérve a neonerdőkbe
fészkelte madártoll-
hóhullásból, a szokott
szép kilátás/talanság
konzervdobozokkal övezett
ösvénye felé
vesszük utunkat,
míg találkozunk a tizenegy
Júdással, akik sóvár
tekintettel lesik a Nagytemplom
szemeibe költözött kvarckakasok
pontos jeladását, hogy valaki
ismét készen áll
a szervezett keretek között
– a legnagyobb rendben – lezajló
e l á r u l t a t á s r a
...visszafelé
– fogunk közt morzsolgatva
a kereszt utolsó szilánkjait –
érdemes megfigyelnünk,
hogy a Dózsa-hús sokkal
ízletesebb. – AMÜGY magyarosan.

Ballada

Arcom, tiszta koromarcom
Hulló lepkéknek odatartom

A lehulló lepkék kora jött el
Takarózom a sivárdás köddel
Kezem tördeli gyalázat:
Betiltják bennem hazámat.

Vesztese vagyok a szónak
A szó-röptette pillangónak

Tiltanak bennem elveket, nőket,
(Tetten érik a verselőket)
Hogy bármikor felüthető legyen
Koromarcú versben a félelem.

Gyász

(Senecának)

a barátaink szájából kilakoltatott szavak:
a virágragyogások tora –
távolba homályosodott kedveseink szeméből
kiköltöző magunk –
a kiszolgált madarak rongyossá
foszlott énekei –

a SOHA TÖBBÉ BIZONYGATÁSA, mikor már lassan
mindegy, hogy soha többé – (stb.)

Magunkba temetjük szaporodó halottaink
s maradék fájdalomunk: a bizonyosság.

(Elvtelenül?)

Attól

Ki nem elvtelen
és nem nyelvtelen
Ki nem oly erkölcs-fekélyes
hogy már-már közveszélyes
Ki nem elhallgat
ám gyakran hallgat
a „legjobb belátásra”
köpve a hivatalos árulásra
Ki nem tagja semmi SZERVEZETNEK
mely árt a szervezetnek
Kinek nincs országa, háza, hazája
ám szívébe hegyek, folyók, hitek
országhatára
(határtalansága) fér –
Elvátömlesztéssel még megmenthető
(a kor) a kór.

arról, hogy a helyzet változatlan

(Egy szerkesztőnek, József Attila után „szabadon”)

„így könyörgök

Uram

tedd legalább lehetővé

a kéziratokat”

(Papp Mórió)

Mondd: hogy írjon optimista költeményt
az, kinek gyomrát a sav marja ki?
Miért zengne ódát vagy dicsérne fényt,
ha szégyellt sorsát nem takarja ki?

(Ki már az élettől kapott agancsra
rápirul, s kész magától vallani,
Az nem zenghet hozsannát főbb parancsra,
Az már hatalmat, törvényt itt nem dicsér
és nem kíván „közjóról” hallani –,
míg versekből maga épphogy csak megél...)

Kinek mínusz húszban a segge dermedt,
s már nem jut kenyérre, s némi zsírra –
gyomrát nem tömi be horpadt szonetted.
Méltóságra vágyik – nem papírra.

José Estrada Menocal verse egy havannai kávéház teraszáról

Parádézzunk! Értjük a módját.
Kifényesedik karneváli arcunk.
Tenyerünk is jól tudja a tapsot és
Dúdoljuk a törvényes nótát,
Míg boldog mosollyal elalszunk.

(A alamizsnát fogadd el elégnék.)

Táncra lábam! Húzzák a nótát.
Kápráztasson a kirakat-ünnep!
Ne rettegj tudathasadástól
A Hivatal bölcs, s érti a mókát:
Érdemként dicséri szégyenünket.

(Nem bűn, ha fals: szóljon az ének!)

Ne vess csak! Játszani: törvény.
Ünnep-országban vígság a látszat.
Hideg a sör, forró a kávé
(Csak az ezrediket nyeli el örvény,
s van rá előre gyártott magyarázat.)

(Jut itt a NINCSből temérdek.)

Ünnep

...hát betiltatik az ékes
csodaszólas, szemeink rácsa mögött
vacog a lélek, szavaink kitagadják
magukat bennünk szorongó
verseinkből, ma felfüggesztünk
minden biztató mosolyt,
kezünk ügyébe helyezzük
a „történelmi szükségszerűséget”,
a körmünkre égett ünnepi
gyertyát levakarjuk, *(a bűnjel
eltüntetéséről a kriminológia
többet is szólhatna bizonynal)*
az ablakokból zuhogó, csontra-
soványodott fenyők közt indulunk,
ma kertitörpe-bálba vagyunk hivatalosak
Sehovába.

(Barátságos mosolyt kérek!)

– Krisztus születése elnapolva.

Fohász

(Dr. Pirigyi Istvánnak)

Uram, a legjobbkor könyörögtél
Még jut Föld a térdem alá
Van még tudományom a fészekrakáshoz
Génjeimben a *határtalanság* hajlama ép.
 Uram, időben csiholtál csipkebokrot
 Még tudom titkát az áldozatnak
 Vannak még tőled megszentelt szavaim
 Még nem adtam zálogba a hitet.
Uram, ne légy már ilyen embertelenül magányos
Ülj asztalomhoz, mikor véredet iszom
Haragvó szívem vond a bocsánat bársonyával
Mert a „TÖRVÉNY” ellen vétkezni volna jó okom.
 Uram, szólj rám, s én felkelek
 Bár tunyán, engedelmesen elhülyülni itt az érdem
 és csábító nagyon (!), hisz aki útszélre vetett
 mindig magának aratja le a részem.
Uram, még nem késett el az áldás
Még e világvégi árvaságról csak ketten tudunk
Van még az emberiségért feloldó ének:
Tenyeremből ernyőt nyitok a pentaton cinegének.

(Mondj le a negyvennapos esőről, Uram!
S tartsd meg parancsod: Ne ölj!)

Vers valahai sínekre

(J. A. úrnak)

I.

A távolodó vonatokkal érkezik
a hiány, de az érkező
vonatokra se ülj – azokkal se
jön meg Senki.

(Reménytelen vállalkozás
takargatni valakit, aki folyton
úton –)

Kezeid kihűlnek
megdermed szemedben a mosoly
az elmenőket jó megérinteni
s Te mindig távozol –

II.

Te jobban tudhatod
hogy a túlélőkben születik meg
a tragédia s nem a sínek fagypontja
dermeszt hogy olyanok vagyunk már
mint a végleg kirekesztett – – –
kitépott nyelvvel utolsó
kívánságra ítélve:

szánkból sörényt
csapkodó idegszálak –

A 6891. sz. költő verse a halhatatlanságról

(Dusa Lajosnak, barátsággal)

*„Én kevés megalázóbb és szégyellni-
valóbb dolgot tudok, mint amikor
egy század poéta vezényszavakhoz
igazítja útjait.”*

(Sábub)

– „Tisztára mostuk vérrel ezt a kort
Tiszta szemekkel dúsan szemeteltünk
És nem „vétkeztünk”, mert sose mertünk
Ám úrként ittunk minden löre-bort.”

– „Miként a gyermek, ha egyszer rászedik:
Megtanultunk már *nemkérdezni* is.
Fürkész szemünk bár kétkedik (ha lát!?),
Nagy dőzsölés e tétlen hallgatás.”

– „Leggyöngyebb szavunk itt hamis, hitvány,
sok mázsányi vers! (mind hamisítvány).”

– „Elúszunk hát mind, miként a holtak,
vágyunk apályán, mit megcsapoltak
talmi hitekkal tömködve váltig – – –
Fanyar a szavunk: a lélek belevásik.”

A remény parafrázisa: 1988

Nem úgy, ahogyan a kifeszített szárnyú madarak,
ahogyan Ikarosz, míg tart a Nap felé –
S nem is úgy, ahogyan a gólyák érkeznek
a tavasz hírnökeként

(csak megszokásból és lemondón)
– de akár villám-szaggatta szárnnyal –,
mint a kamikazék repülnek utolszor...

Nem úgy, ahogyan a bányász, nem oly megszokott
mozdulatokkal, nem meg-megújuló kíváncsisággal,
ahogy a könnyűbúvárok tiszta szeméből látható –,
és nem úgy, ahogy az alpinisták ereszkednek
az elért csúcs magasából, s nem a húsos
„terülj-terülj” mellől böjtre hajolón,
– inkább már az éhezés adóját is *bőséggel megfizetve* –
csupán a gyónni készülő módján,
csak úgy...

Nem úgy, mint a szülni készülő anyák, – nem!
Így tehát nem úgy, mint a vers izgalmasában
remegő költők, amikor körbetapogatnak hús-vér
örömkkel telt szavakat, mint vágyott testeket,
s nem is úgy, mint a szeretők, mikor a „kedves”
arcmását tanítgatják ujjaiknak...

– Csak úgy – olyan véletlen rátalálással –,
mint amikor csodálatot kelt, s megdöbben
két egymást feltételező cselekvés, két álomban
egyszerre találkozó mozdulat, két egyszerre
találkozó vágyakozás...

Nem így tehát, ilyen beidegződött természetességgel,
mint a kereső kéz jutalma idején szokás,
csak úgy, mint amit a véletlennek adott esély
szikráztat meg, csak úgy, mint a *lehetséges* –
– sohasem úgy már
mint az elrendeltetett – – –

PRÓBAIDŐ
(1990–2017)

Második próbazuhanás

(Gondolatfószlányok a könyvtárban)

Kétmillió könyv.

Porosodó, soha nem kölcsönzött verseskönyvek.

Ha rátalálsz első könyvedre a raktárpolcon, arcodon megjelenik az önironikus mosoly, amelyben benne foglalva a szomorúság is: szűz katalóguscédula, a könyv versei még nem találkoztak az olvasó szemével, hatástalanított üzenőszervezetek a versek.

Könyvek szórt rendje; betűpiramis – szókárttyavár.

– Évek óta csodálom a bábeli üzenetek íróinak
megszállott és hiábavaló reménykedését... –
„Lélektől-lélekig”. Nevetséges.

Ha a ráció józan hűvösségét nem nemesíti szelíd eszelősségé a hit, maradna-e még tisztességes és épeszű író egyáltalán? A reménykedés lassan már nem ésszerű, nem emberi természet szerint való! Hit. Így nem keresendő célja és oka: tisztelendő. Könnyű mindezzel visszaélni. Itt ülve a kételyek vallatószekéiben, tudom: nem lényeges a személyes rang, elismerés, a naiv hit sem:

– „Lélektől-lélekig” –

talán csak magunkat kell – az általunk érzékelhető, a magunk érzékenysége által fogható világot kell – megrajzolni.

A szaporodó kéziratokba-temetkezés így-úgy maradandó.
Nyomunk marad. Nyom. Miféle? Ki érheti tetten az üzenetet?
Mit tehet a költő? – kérdezhetném Juhász Ferenc után –, de fontosabb számomra egy másik kérdés: Ki akar találkozni a költővel, ki kéri számon a költőt...(?)

A versnél csak egy lényegesebb van: megírni a verset!

De még ennél is fontosabb, hogy kicseréljük
a pisis pelenkát a nyivákoló gyerek alatt,
aki szenved az ürüléktől.

Vagy ezzel egyenrangút kell cselekedni...

Mottó(vers)zúzalék

1.

„Sors, nyiss nekem tért...”

ablakok szárnyával

nyíló esélyt

perspektivikus szöget

mely vágyaim nyíló geometriáját

fölelébbentheti még

a pesszimista ki- s belátás-

talanságnak –

vagy csak öncsalást adj

legalább Isten

ha a hitet itt bitang pribékek

kezére adtad

kik kényükre ki- és visszamérnek –

II.

„Sors, nyiss nekem tért...”

terecskét csak

talpalatnyi bizonyosságot

vagy azt se

csak add hogy a negyedszázados álldogálásban

mozdulni is

elfelejtő lábam

:miként a gyakorlatozó katonák:

– legalább helyben –
(s férfikönnyeim visszagyötörve)

általam választott

M

Á

Z

A

H

E

L

Y

É

N

saját szándékom szerint
(emeljem)

III.

„Sors, nyiss nekem tért...”

vagy valami egérlyuk-félét

– kitárt terek helyett – add nekem

(nekünk

s tán magadnak is?)

hogy ÉN „hadd tehessek!”

– s most bocsánat végül érte –

az egészre.

Circumdederunt

1. (...ÉS MÁR)

csöndesedik

a vér a mozdulat a remény
kopottabb ruhába öltözik
dűheink lecsöndesednek

– madarak kimért szárnycsapásai –
(kiszámított rend a gyökértől
a levél csúcsos erezetéig...)

:a v á g y klorofillja:

(az élet legősibb rendje;
az élőtől független törvény –)

A NEDV TÖRVÉNYE

(s a parazitaké az aljnövényzeté)
a mozdulatlanra tömörült
hetvenhétfeléindulás

: ! :

a hallgatássá tömörült
k i m o n d h a t a t l a n :

A M I K I M É R T

I

D

Ő

N

K

eljövend... + ...ámen

II. (E G Y E L J Ö V E N D Ő HALOTTI MASZKRA)

szabványsírkövek rutingalambok sablonrésztét

... minta után „legyártható” névfeliratok ...

– műmárvány és művirág díszletek között

tetszetősre színezett legendák –

(mégsem hittem volna... – ... hogy ilyen nehéz –)

megszólalni – kételkedve a gyászos tisztelet

gyertyakormától szennyeződő arc kajánságával –

! mintha tudnál valamit !

– . –

előttem az élők dagadó tanácstalansága

a kételkedő és tudatos tudattalanság

: VAGYOK :

megfordíthatatlan irányok sodrásában

tanulva a tehetetlenség törvényét

– hiszen itt már minden kökénybokornak

terve van velem –

ne hánytorgassuk a megállapodott hantok

értelmünk fölé növvő mitikus titkait

ne bolygassuk meg az utolsó mozdulatban

örzött beszédes közlés csont-ábrázatát –

(arcunk dermedhet csak egyre reménytelenebbé

magát mutató kövületté

volt-létté a perpetuum mobile örök anyagává)

– és üvölt; vádol; felsért a

semmilyen nyelvre le nem fordítható bábeli –

E G Y E N N É M A S Á G!

III. (A NÉMASÁG EGYENMASZKJAI)

kövek... kövek... kövek... KÖVEK :
arctalan arcok „örökkévaló” zárkája
„Isten zseniális szörnyetegei”:
egy Dalí-arc, egy Ady-maszk
egy Csokonai-ábrázatú gúla
s hány milliárd-féle még?
(Mindegy már;
mire mennénk az azonosítással...?)
Csak kövek, csupán kövek maradnak;
repedéseikből ránkfintorodik
a primitív tenyészet –:
AZ ÉLŐ!

A Milói Vénusz mellbimbóján
puszta vonaglásával megdicsőül
bármelyik gyűrűsféreg –
Csak kövek. Még inkább: kő-hamisít-
ványok. Cement és rostált sóder mér-
tani formába öntött arctalansága –
Szabálytalan téglatestek. – Valahol –
mondjuk, a szemöldök él-ívén – föl-
magasztosul egy házát vonzó csiga.
A látónak megnyilvánulnak a sziklák egy
szétpattant kavicsban Bármelyik virág
hímporában az Isten arca megmutatkozik

Velem is jobban járnának mindannyian:
akár egy gyűrűsféreg; akár egy csiga –
(... akár ...)

– . –

Kövek. Bércmelyik lehetnék –
(magamnál kisebb rizikóval)

Az El Escorial vagy a kőszárhegyi temető
Penészelek sírkertje s az „érdemekkel” el-
hunytak röhejes különállósága („külön-
fekvősége”) mindig is mindegy lesz nekem –
– Csak a némaság egyenmaszkjaira
a gyűrűsférgekre és a csigákra
ne kéne rábólintanom. –

IV. (PENÉSZLEK – EL ESCORIAL)

Ez itt
nagyanyám sírja s koronás főlk
 nyugszanak amott
Míg élek, csak én vagyok fenség közöttük.
Itt lábtól a bátyám porlad
 ez meg itt a földtől
 a retkes mezítlábtól
 az ökörnýál-hajszálakig
 mind én vagyok.
(Egy lopótökben megcsörren a mák –
gyereksörgöd hangja lehetett volna ilyen

a penészleki orgonás kőkerítés mögül
szirénázó sírással keveredve...
– s hány feltételes mód marad még közöttünk;
a megismerhetetlenség ópiumával fogantatott... –
!sípcsontokban összeszáradt velőt csörget
a Kyklóps-szemű csónakos pöffedt egykéje!
– „akarsz-e játszani?” –

–.–

Morbid felkínálkozás, tudom:
ismét testvéremmé, ikremmé fogadlak
– egy pillanat csupán közöttünk
s a távolság se több –
:El Escorial – Penészlek:

V. (EGY PILLANAT TÁVOLÁBÓL)

ránk testálódik a többé már
megszólíthatatlan arc
a lélek panoptikumában
egy végtelenedő pillanat
megközelíthetetlenségébe hátrálva
– nincs többé k ö z e l e d é s
t á v o l o d á s –
csupán a magunkban beszélés marad
csupán a kimondhatatlanul titokzatos
rettegés: a feltörhetetlen héjú csönd:

kívülrekedve a borostyán-időbe
zárt tekinteteken...

(még tesz-vesz – és toporog
a lét hártya-jegén... a füzek higgadt
nyugalmát tanulja az esélytelenek
megátalkodott eszelősségével, de
csontjáig fázik a hiábavaló verselés
és a fogyhatatlan „miérték” záporában...
– marad-e JEL saját arca fölét?)

VI. (A LÉT HÁRTYA-JEGÉN)

listát írtam a megtaláltakról
de egyre porhanyóbb fehérré oldódtak a szavak...
(hiába próbálok mind' makacsabbul
bizonyítékokat kiszolgáltatni
az általam adoptált világról)
verses okmányaimon a nevem kifakul
– még egy nyavalyás tagkönyv sem marad utánam! –
poros könyvtárpolicokon sárgulnak majd
némely lapjaim, melyeken az Idő
(jótékony cenzorként) tépett sorokat megkímél
– talán –
A tanácstalan olvasók (jó esetben!)
– mint régészek az összetört cserépből –
megértik még a Történetet...

VII. (KÉRETLEN UTÓSZÓ SAJÁT ARCOM FÖLÉ)

1.

egyszer majd elmegyek
hiába maraszt kezed mágiája
cserbenhagylak – nem lesz rá okom
utolsó arcom terhével vezekelhetsz
a kíméletlenül makacs némasággal
mely benned bolyong majd a belső tájakon
minden csetlő-botló balekságomért –
 (titok marad hát mindörökre
– hiszen nem beszélünk meg semmi biztosat
nem pontosítjuk az időt a helyet
a napirendi pontokban is a spontaneitás
szelekciójára hagyatkozunk ... –
 titok marad tehát
 a kéz alá gyűrött lepedő)

2.

a föld békéje engem nem riaszt már
az emésztéstől nyálkás csontokon
a férgek plazma-arca tőlem ragyoghat –
a múmiáknál tágabb öröklétre vágyok
(nem a bőr, a csont mauzóleumára)
– mi mérhető, az múló, zagyva lom csak –
 nem rettent már, hogy elvegyülni kell.

Origó

(Megkésett fogadjisten Verbőczy Antalnak)

Megérkeztem – mondta –, s elment örökre.
Ki tekinthet a titkos bűvkörökbe,
mit bóklászva, tévelyegve bejár a lélek,
– hol rajtvonal s a cél origója: élet s enyészet,

(közé fölfeszülni, épp az sem semmiség)
miként a nagy rendezőben a kezdet és a vég –
az Alfa és Omega egyazon archan tündökölnék,
visszatér ős forrásához a lét, teljessége e kettős egy körnek.

Megérkeztem – mondta – és mosolygott:
Indulni már, összejött épp elég ok –
Felhősátort feszített fölé az ég,

s a ponyva alatt, mind kik itt maradtunk,
az eget lestük s a hasadt földet alattunk,
erőnk sem volt, hogy búcsút intenénk.

Kacat

Ebben a békés népnemzeti csalunklopunkban
A morálról némi emlék még a falon fakeretben vásik.
Tisztos polgári házban leporolják olykor titokban,
Vagy hálósodik még kicsit a sufniban – lomtalanításig.

Nem lesz oly marha guberáló egy se,
ki lelkendezve ragyogna láttán –,
Jól tudja mind, véle semmire sem menne,
s balga volna púpot nevelni púpja hátán.

Így lesz majd történet s vers belőle,
s ha emlékeinkben olykor feltolakszik,
hogy kedélyünkre árnyat ne vetne,
majd hanyagul kisöpörjük azt is.

Üzenet feleségemnek

Míg a kollégium hatszáztizenkilences szobájában
a süldő lányok álmukban felsóhajtanak,
én gondoskodni igyekszem a testemmel egyenértékű
földmennyiségről...

Te talán rólam álmodsz közöttük a
pécsjakabhegyinyolcban,
én pedig itt az attilahetvenötben, a főtanyán
álmodok jövőendő gyerekünkről...

Így bőjtölünk egymásban remélt hazánkért, míg
a boglya-hajú nők magukban alszanak éjszakánként,
de álmuk sincs a hitből szőtt reményről.

Várom a pénteket, meghoz nékem a Baranya expressz,
hétfő reggelig lesz majd örömöm, lesz szex, jaj, lesz
majd bizonyosság, hogy a hét nem telt el hiába...—

És elvisz majd újra a vonat, visz, visz...
(megyek utána...)

Az éjszaka titkairól

Éjjel írok csak.
Ilyenkor kegyelmesebb
a szégyen töre,
s elvérző alkonyokon
nőm szép, becézni való –

Durmol a csöppség
– tolvajként lesem álmát –,
mint anyja ölen
elmosolyul szelíden:
csöpp ég. Éjjel írok csak...

Nyessedékek

(varázslat)

Ott fekszel majd velem azon az ágyon,
amin az arcomat selyemmel letakarják,
mert elmúlik akkor a varázslat, hogy az lehess,
akit magamnak való asszonynak „megoldalbordáltam”.

(teremtés)

Általam mássá voltál, általad mássá voltam...
Megkettőz, így éltet a szerelem.
S midőn teremtett valómból kiholtam,
már nem lesz nagyobb teremtés sosem.

(önvédelem)

Petkőre, Bogira vigyázz, óvd Öcsét a szeleburdiságtól,
Matkóra ügyelj, hogy ne tévedjen el semmiképp...
Ennyi feladat épp elég ahhoz, hogy baj ne érjen,
Ha már nem leszek ott az asztali imánál...

(axióma)

Az, kinek rangja magos: gyorsakarású,
De hátatudó, s türelmes az, ki szegény.

(bárka)

Ki magában menekül, hol lehet menedéke?
(Négycicerós címekkel lövöldöznek rám naponta.)
Öledbe hajtom a fejem. A szemedből felröppenő béke
zöld olajággal visszatér-e még a homlokomra...?

(hiányjel)

Eljön az idő, amikor leülünk öreg szüléink mellé,
S meséltetjük őket a sorsukról, gyökereinkről,
Hogy amikor majd a mi időnk is betelik,
Legyen miről emlékeznünk.

(kegyelem)

Némelyek zord sziklások állnak,
Mások miként hús-tekintetű jegenyék. –
Rogyva s felállva mily sokan járnak itten.
S mikor lemondón leomlanának végképp,
Mögjük lép az őserősség: az Isten.

(halhatatlan)

Versét kőbe vésni reméli a balga,
ám lelkebe róva a szót, nem rontja víz s az idő. –

(tavasz)

A fákra friss rügyeket költ az Isten,
Verset ír: ezernyi rímmel danászgat.
Zsong a lét, némán kushad a *nincsen*,
S glóriát röppent az égre egy madárhad.

(Akasztón)

Mily mérhetetlen merészség
a II. világháborúban vergődni világra,
1943-ban kisbenedekként!
Vitathatatlan vakmerőség
egy Akasztón született Kiss Benedektől
az *Elérhetetlen Föld*-ben megjelenni...
Hiába, kérem!
Ilyenek az Akasztóra való emberek általában!
De legalább néha-néha.

(életrajz)

Kicsapódottan a világból,
becsapódottan a világtól:
mögöttem sok elmúlt semmisem.
Születésemtől így nyögöm fogyásomat –
(Jobbat érdemeltem volna...)

(másodhegedűs)

Ha én teremteném a világot,
Olyan lenne épp, mint a mostani.
Ha én teremteném a világot,
Egy teremtő Istent teremtenék.
Miért az a sok vesződség,
s egyébként is nagyobb gyönyör
a kritika édességét fenntartani –

(kívülnézet)

Ez az a test, amit úgy öleltek egykor?
Lám, most pusztá anyaggá rothadás.
A lábujjtól a homlokig araszoló féreg
meggyőzőbben beszél az öröklétről.

(valóságshow)

Légy te az első,
kinek arcán
nem mutatja ki
semmi diagnózis,
hogyan szivárog belőle
a lélek...

Gigantposzter

1. (Tacepao)

A cukormentes cukor,
a koffeinmentes kávé,
az alkoholmentes sör,
a nikotinmentes cigaretta
korszakában ma felfedeztem
a „nőmentes nő” prototípusát.

Lám, e csuda izgalmas világban
találhatni még mindég valami
valóságosan megfoghatatlant,
ami pusztá *nemléte* révén
adatik meg, s épp úgy kelti
a gyönyör látszatát, miképp
létezésünk placeboja tölti ki
azt a semmit, amelyben önnön
meg nem történésünk izgalmaiban
(a népeket üdvözítő világháló segedelmével)
megvalósul a mosodákat megkárosító
virtuális ágybavizelés –

II. (Rabmagyar)

49, 19, 45, 56, 68, 89, 99 –
Évszámok fogságában,
tévedések mocsarában,
ragyogások diadalában
– épp, mikor, hogyan ítéltetik –
részes nem kívántam lenni sohasem.
Nyerésre esélyem se lenne,
még a hatos lottón sem húzható ki
a sok „erkölcsös évszám”. –

Elvárható tán az egyen-kaloda,
én mégis itt téblábolok
a magamra szabott
petrencék szorításában,
és senki nincs, aki képes lenne
érdek nélkül belefeledkezni
a madárlátta ölelések gyönyörébe,
amikor Istenen kívül minden más
gondolat- és önazonosulás
puszta erőfitogtatás –

III. (Porhanyós)

Tarisznyánkban
a szárított víz,
a porított kőszikla,
a granulált villám
kétes túlélőkészletével,
– mely pusztá ellentmondása
az életet éltetőnek,
az alapot alapozónak,
a bűnt büntetőnek –
lelkünkre indásodik a
parazita placebo-poézis,
s az agy helyén ott lüktet
a sterilizált szilikon protézis.

Ebben a „porhanyós” világban
aligha lehet esélyünk
a csalódás-mentes
erkölcsi öntörvényűségre,
amikor vallási és politikai
hovatartozás nélkül,
akár csak a szavak tisztaságát is
képesek lehetnénk átlobbizni
még vétlen porontyainknak.

Szárnyasoltár

1. (nélküled)

Nézz meg, mivé lettem nélküled: Isten –
szürkül szemem, s török a csontom,
Rólad-álmaimban esendően elbotlom:
Rejtekedig bűzlik rólam a *nincsen!*

Adj még egy fénylő esélyt – Magadnak!
Engem-teremtésed ne legyen vetélt ötlet,
enyéimmal együtt fogadj malasztnak,
s keresztünkben oldozd fel bűneinket,

mert összes versem általad van,
és minden sor tisztítótűz-katlan,
fogj kézen, csak téged dicsérjen a szó már –

Ezer csipkebokron mezítláb átfutottam,
szavak szakadt kis szabásza voltam, ha voltam...
De Téged áld, ha mégoly profán is a zsoldár.

II. (általad)

Nézz meg, mivé lettem általad: Isten –
szürke szememből a Te léted ragyog.
Rólad-álmaim: szárnyam és bilincsem;
Kőszikla bár –, de mégis porhadok!

Te vagy csak, ki adhatod magam Magadnak!,
én csupán „kelletem magam” a benned-hittel,
felírom arcomra arcod a tetteimmel... –
Tettek?! – kényszereim a képembe marnak.

Kusza szonettek közt elsorvad a szándék:
hogyan valahogyan mégis Rád találnék,
magam se tudva... végre Téged mondjalak ki –

Körbeírni magam s téged se bírlak.
Versekbe vettette vezekelve hívlak,
s lám ez is csak szó, egy újabb tintapacni.

III. (általam)

Nézd meg, mivé lettél általam: Isten –
én kicsiny bogárka, Te maga a Nagyság.
Valóságomba lényed csak álmoként libben,
a Te valódban létem reszkető potomság.

Teremtő szándékodban én a mű: a kifejelet –,
de Téged megmutatni hiába a *szándék*.
Arcod írják le mégis egyenként a sejtek,
a sóvárgó lélek, a lüktető szív- és halánték.

Magad sokszoroztad millió alakban,
alkotó és mű, így lettünk furcsa pár.
Csápolva kepesztek: hátára vetett bogár –,

mert még célod is csak neked van abban,
hogy Te lettél minden szándékomnak tárgya.
S lett-e általam bármi más, mint a mű magánya?

Archaikus imádság

Törzsem fölött tarlott ágak,
üresen kongó madárlak;
törzsem alatt puszta gyökér,
kifordíthat egy hetyke szél.

Menekülnék égbe, földbe,
hantolatlan temetőkbe –
örömemben, gyötrelmemben
mindkettőnek fattya lettem:

Mégis Ég vonz, mégis Föld köt
– tagjaimban vakgöcsörtök –,
napfényedre zöld rét virul
árvaságom ágairul –

Csipkelángban

Elakadtam ebben a szó-zuhatagban,
mit tódítanak rám naponta bölcs tudorok.
Némán hadonászik a nyelv, de agyamban
összefogódnak a lázas neuronok.

S mit súgnak, az nem tiszta Babel,
rendről beszél az Ősi Kert.
A hazugság örvényén is átkel,
ki Jó Törvényt olvas, s nem felejt.

Mert Káin és Ábel óva int,
s miként a csipke lángjait,
ránk gyújtja Isten az emlékezést. –

Benne elégni mégse érdem,
csak a túlélésért jár érdem-érem:
verssel vétózni – minden letiport létezést.

Nicolas Villon

keserédes költeménye

(miután már nem volt mit elköltenie)

Voltam már zsámolya fényes cipőknek
és sámlikon szédelgő szónok-inas –
Elszerződtem már segédripőknek,
de sose voltam még tökös ribanc.

Alakításom dicsérték gnómok,
nyelvek fényesedtek valagamon.
Irgyeltem a sóbálványt s Lótót,
mert az a szobor szabadalom.

Játszottam én már hamis lapokkal,
cinkelt dumákkal dörzsölt vagyok –
Nem játszom már csak csillagokkal,
s elátkoznak a kasztrált vakok.

Úrnőm! Nagy a tét. Leárazás van,
S első vagyok a kifacsarásban.

Album

Vakufény. Lépre csalt naplemente.
Nagyapó, szájában pipaszárral.
Asszonyom melle ragyog tenyeremben:
montázs. Giccs? – Időpárbaj.

Nyafognak nyegle itészek,
tolluk fröcsög az esztétikától.
„Nékem történelem – nekik vétek” –
önműködik a moralizátor. – – –

*

Serceg egy kép a gyertyalángban.
D. N. S. mester vacog e művi lázban.
Arcok múlnak el: Pernyeremegés.

Csak én vagyok hiteles „Albumár”,
ki fürkész engem, az mind „albúvár” –,
s itt jó a végső reteszrezenés.

Profánok

Mondod: faljam a tested.
Kínálod: szívjam a véred.
Parazitád vagyok, Istenem,
s akárhogy is: a teremtményed.

*

Még az Isten is megbízhatatlan?
A teremtésről papírja nincs – pecsétetes!
Tamás épp Krisztussal szemben áll,
– a karja már könyékig véres.

Látlelet

Lelkesül bennem a lélek
Daganat döng a szív helyén
Szakadék-visszhangban élek
Isten térdel a tetején

Utazik bennem egy út
Lépeget csonkán egy lépcső
Kutakodik mélyen egy kút
Tornyosul egy égisz erő –

VERSFERDÍTÉSEK

Niklosios: (...)

Régi szerelmek zamatát, hogy Néked visszaidézte,
friss, új szeretésről írt a bolondod, ki idéz –
Megpányvázta szavát a tétova 'félsz', hogy kimosolygod,
s bízva remélt válaszul szép ölelést ez az új –

*

(Istenek sánta kovácsa valék csak, jambusaimhoz
múzsám ad szép keretet, érdemem így az övé.)

Fuckosius: CSALFA CUPIDO

Arcod, bár rejtve szavak közt, szép Anonym, jól tudom azt,
mint csillagát éjszaka leple, fénylőn kitakar.
Nézd, dehogyis gyöngye a szód: ölelés-vágyra fakasztó,
mily kár, hogy alszol, s csipődről éberem álmodom én.
Ó, vágyra Kyrké se fakaszt, se nimfa, se csalfa szirén,
szódra, szívemben a csikó-vágy, lám, futni ered –
Kedves, bokrodnak húrjait pengetnék ujjaim, áldva
öled, s mint nimfák játsznak hymnuszt víg lantjaikon.
Ajjza fel íjját így csalfa Cupido, s játszva kacag csak;
karral öleld hát Fuckosiust, s ne szóltalanul –

Fuckosius: MA NEM ÍR

Most kedvesed nem köti kéj, buja vágy, verselni se kész,
csak nézni szemeddel, gondolni Veled, legelébb
hangodra vágyik, szép szavaidra, barna szemedben
szeretve fürdeni meg, s Véled aludni be szép –
Szóljon Szilentariosz feszülve a vágytól, versengve
Niklosios úrral, Fuckosiusod ma nem ír.

Niklosios: ASSZONYOM ALSZIK

Holdfény hull az Ararátra, mellére hív asszonyomnak:
lenge lepelként rá, mint nézésem selyme simul.
Teste tájait bejárom, mit nem látott gőgös Olymp'
lakója egy se, s most nékem oly édes gyönyörűm.
Orcája iffú leányé, hajában évek ezüstje,
s én áldom a hibbant isteneket kincseimért!

Niklosios: VÁGYVA RÖPÜLNE

Jaj, de bolond ez a szív kedves, verdes riadt madárként
míg csendesen alszol, s vágyva röpülne Tehozzád –
Álmaidban rakj neki fészket, bársony szavadba takard,
szerelmes szavakkal néki dalolj, ha felébredsz.

Mentsége a versírásra

(Vitéz Ferencnek, barátsággal)

most, hogy magosságodból idetérítetted,
mint terroristák a repülőgépeket,
csupasz papírlapomra földi vezérléssel
landoltatom felmentő versedet –

kezemre adtad, bár közöm nincs hozzá,
lejegyzem szavait, amíg még hagyod,
mert kiválasztottál a sok szószabó közül
inasodnak, – mesternek méltó nem vagyok –

így hát bünszövetséget alkotunk,
ha másban nem, e versben tettestársak,
ezer vétkemre vezeklő penitenciának
elég lesz tán, hogy egy csapat vagyunk.

SENG THU CHEK ÁTVÁLTOZÁSAI
(1991–2015)

Seng Thu Chek átváltozásai

Kitekintek a szemeimből
és fa leszek, meg folyó, meg Minden,
mert a láthatár a Léthatár:
az összeg vagyok a túlon innen.

Seng létével a világ van beoltva.
A kicsi Seng így lesz mérhetetlen.
Sengben lakik valami nálánál nagyobb,
és véget nem ér a végtelenben.

*(Magot vesz ki kötényéből,
szétszórja a földön, majd így folytatja.)*

Seng Thu Chek mászik. Bogár a levél-élen.
Odébb Seng vízcsepp. A folyóban elúszik.

Seng Thu Chek a maradandóságról

A kútra mentem minden hajnalon,
a rizsrügyekre hordva sarjszító nedveket.
A veder tükrében arcom, mint ősök képe a falon,
Múlt, jövő s jelen gyűrűjében reszketett.

A kunyhóban szunnyadtak még a népek,
Porontyim mellett asszonyom, s anyám –
Álmukban se látták meg épp azt a képet,
Mi néven szólít, s mégsem átalány. –

*(Vödrét leejtve kavicssal hasítja meg a vizet,
majd szemközt fordul a felkelő nappal.)*

Felborzolt arcunk a pirkadat vízébe hajlón,
egyszer majd összeáll, s megóv maradandón.

Seng Thu Chek a bölcsességről

Betöltötted a harminchármat.
Megrostálod ritka szavaid.
Arcodra karcolnak szarkalábak.
Szemedben havaznak dalaid.

Kinyílnak néked a pagodák.
Behívnak minden Teaházba.
„Mesélj, Seng! – mondják a lányok.
Mikor kelsz útra Sehovába?”

*(Seng jól hall: mondják, bölcs vagyok.
Hátamba döf szavuk: „konok bolond”.)*

Sürgetnek már a nyálas álnokok.
Seng maradni jött most. Hess, pulyák!

Seng Thu Chek az elmúlhatatlanságról

A kertvégi hársban s bennem egy a kín:
lekoptak rólunk díszei a nyárnak.
Arcomról is a csivites madárhad
elhussant; hajam szemem szürkéjére rím.

Magam ültettem ötven nyár előtt,
ápoltam, óvtam, mint csetlő gyermeket –
Karját lenyújtja értem még a tél előtt
tudom, s kopár árnyával végleg eltemet.

*(Seng nézi az ágak közt megrepedt eget:
lehullni látszik darabokban.)*

A létemen túlinak e hársban társa voltam,
s bár csörögve zuhog az ég, halálom mégis elnapoltam.

Seng Thu Chek a vágyakozásról

Még nem adtam fel, hogy elrepüljek
– képzeletben bár – a vadludakkal.
Az anyagig koptattak a kába remények,
s lábamra béklyózott álmaimmal

vonszolódok röghöz kötötten, mint szárnyszegett –
A munka szesze bódít, ledönt az ármányos varázslat:
a döngölt földpadló s a roggyant náderesz
kiméri körém huzatos kalitkámat.

*(Seng becsukja szemét, figyel:
a véges lény legmélyén a végtelenre.)*

Az ég lehull, terít majd csillagos szőnyeget.
Ludacska vágyaim, ne várjatok. Megyek.

Seng Thu Chek a határtalanról

Vásárba készülünk: Toan meg én.
Apó térképén matat az ujjam:
Itt a patak, s túl rajta véget ér
falunk, s mi azon túl van;

az már egy másik tartomány. –
E rajzolat csupán határokat
mutat, s mi bévül, s kint van
Az rájuk mind cáfolat.

*(Ujjai között megroppantja a papiruszt,
átlép a küszöbön, majd visszabiccen.)*

Lám, Seng innen a túlba lép bele.
Határtalan. Térképen nincs helye.

Seng Thu Chek a nézőkről és a látókról

Lezuhant itt a röpülés, az ének,
a csőr-tépte hús-nász, a szívdobogás.
Összetört Seng arca is egészen
a Halott Madár tekintetében.

Az oszló kis tetemet a duhaj szél
borzolja, aszott bőréig vetkőzteti lopvást.
Elmúlás-szag van, de lát, aki él:
s nem hullát, dögöt, de Madarat lát.

*(Tényszerűen: ez itt egy bűzlő kupac.
Valójában: ez a madár az eresz alól.)*

Mi magadban rejlik, kint csak azt láthatod.
A benned nem dobbanó – kívüled is halott.

Seng Thu Chek az örökségről

Úgy nyílnak ki a versnek sorai,
mint magvakból a virág, a gyökér –
Apám halotti ágyán magvakat tett a tenyerembe,
Anyám szép szavait fülem még véli hallani.

Nem kaptam ócska, romló vackokat,
hogy árát a kókler becsüs megmondná; mit ér –
Nem elkölthető, s nem váltják „ennyit-ennyiért”:
Örökségem csak magvak, elhalkult szavak.

*(Van, kinek ujjai vágnak birtokolni.
Sáros gatyámból épp csak a sár enyém.)*

Vagyonom fel nem élhető, így több bárminél:
Egy Seng század múltán is, épp egy Senget ér.

Seng Thu Chek a világ megismerhetőségéről

Amint apró porontyom fára mászván
messzi távokat beláthat –,
Seng is hitte, hogy ő a nagyság,
s visszaözönlik belé a távlat.

Véltem, mit láttam, hallottam,
s ujjam érintett, mind enyém lett.
Ma már tudom, csak annyi voltam,
mi lelke mélyéig belém égett.

*(Seng végigsimít egy mérges bozótton,
megrebbenő arccal felszisszen.)*

Ez csak bokor, lom. Elég, a világ üszke.
A fájdalom itt bent: az a Tüske.

Seng Thu Chek a születésről

Véres ujjával szántja combját.
Fogával tépi mellyén a vásznat.
Szemérme völgye széthasad.
Sikolya kettészeli az éjszakádat.

Nem kábulat és nem látomás
e titkokkal terhes állapot.
Gomolygó vihar, bódult áradás:
Kilök magából egy új Napot!

*(Seng messze néz, kezében a csecsemőt
fölemeli asszonya feje fölé.)*

Hát van csoda, én beérem ennyivel:
Míg én tartom őt, úgy érzem, ő emel.

Seng Thu Chek az utazásról

Taongban zöldebben virít a pálma,
Laond Chiben farosabb anya és lánya.
Koang Baoban hetente kétszer is jár a postás,
Biem Chuban nem ér el semmi rontás.

Lieng Joeban négy marék rizs jár.
Than Fuban dongtól duzzad a kincstár.
Khen Thiben újra cserélik a régít,
Moában ingyért mérik a rédlit.

*(Seng leül a földre,
ujjával beleír a porba.)*

Sengnek hét porontya Minhben vár halat,
Seng anyja ott alszik a parton, a fakó pálma alatt.

Seng Thu Chek az élet értelméről

Nem tud rólam a John vagy a James,
Toan és Szergej vagy Ion Thaonesz.
Nem ismer fel a kő s a zizzenő avar,
Csapdos, s nem hallja hangom a zivatar.

Nem tud rólam a világ,
S hát nem tudok én a világról
Oly keveset sem mint a gyökér,
Mely nedvei révén még tudja virágát.

*(Lábjegyzet félálomban,
átaludván a marhaitatás idejét.)*

Seng hajnalban sétált a rizsföldeken.
Lábnymát olvasták a kopók napnyugtakor.

Seng Thu Chek az erkölcsről

Tiem Sout reggel az őrre vitték.
Mondták: Chienben rablóbanda járt.
Égették talpát, valljon ellenükre,
s úgy nem fognak rá lopást és csalást.

Nem különb Ő se, beszél a Nép.
Látták egyszer, hogy két dongot elemelt.
„Éheztek enyéim, és sok volt amannak”
– mondta Sou, és vallott, mint a csép.

*(Seng reggel jegyezte ezt,
s hozzá alább, midőn a Nap lement.)*

Sou velem volt akkor, de pártja nem leszek.
Nézek magamra, és Sou nem ismer többé engemet.

Seng Thu Chek az írásról

Kung Fu bambuszt fon hetek óta.
Ujjai közt a nád úgy idomul kosárrá, csecsebeccsé,
Mint a kígyók, ha táncban összefonódnak,
Mint ölelésben a párok lesznek eggyé.

Kung Fu: költő. Száraz ujjai mint a bambuszok.
Így munkálja meg az idő önnön mesterét:
„A sánta Kung gubbaszt a patakparton.
Bambuszarcú. Túlélte saját végzetét.”

*(Feltápáskodik, kosarát kezébe véve
hátat fordít a víznek, s elindul faluja felé.)*

Seng ma is csak szavakat szórt a földre.
Lebukó szelek felcsipegették.

Seng Thu Chek az alkonyatról

Anyám sas volt. Széles annak a röpte,
S meglátja bozótban az étkét.
Apám volt az a fa. Mély gyökeret vert,
Sas rakta egére a fészket.

Fiaim voltak tizenegyen,
Szétfutó patak volt valahány,
S hogy unokáimmal dicsekedjem,
Sasok lettek mind, mint az anyám.

*(Lebukott fővel áll, homlokáról
szájáig csordul egy veríték-ér.)*

Élni dacos, számvetni gyáva voltam:
Seng Khi Chak-nak hazudtam magam.

Seng Thu Chek arról, hogyan ír a vers költőt

Arcom rajzoltam papirosra szavakból.
Láttad ráncaidat barázdálni szememben.
Ideírtam nádsípon szökdécselő ujjam.
Te csúzos kezedet olvastad helyettem.

Megtaláltam szemem egy tócsa tükrén.
Ujjad fodrozza benne sáros arcod.
Saját soraim suttoztam füledbe.
Összes műveid bennük visszahallod.

*(Versem épp most sem olvasod,
Írtam: enyém, Olvasod: tied.)*

Azt hitték: magamról nekik szólt szavam.
Magukról szóltak: önként – általam.

Seng Thu Chek az átlényegülésről

Apámat, a ritka szavú halárust
bronzba vonta minden pirkadat.
A faluszéli tó partján görnyedt a füstben,
hal és verejték volt az áldozat,

mit pikkelyes kézzel, füstös hajjal
ajánlott a Kényszer istenének.
A fej-vesztett halak szíve meg-megdobbant:
végső jele a bevérzett reménynek.

*(Azóta Apámra emlékeztet a piac,
naponta járok arra, sosem veszek halat.)*

Álmomban Apám keze simítja arcom,
beledobban a szíve is, a füst mögött, a túlsó parton.

Seng Thu Chek az öröm mulandóságáról

Quang-gal rizsbort ittunk az éjjel.
Asszonyt vett, faros, mellyes cselédet.
Örömrre, búra épp elég ok...
Ha gondja volt kevés, mostantól elég lesz.

Hajnalban szól a nád-dal.
Quang fújja lent a tónál.
Asszonya kezében nagy bögre páráll,
Így gyógyul Quang asszonnyal, teával.

*(Seng megöleli feleségét, a mécsest eloltva,
ujjával asszonya combjára írja.)*

Combok tövébe vetni öröm.
Gondot aratsz csak, hogyha kikél.

Seng Thu Chek

önmagáról

Majdan, mikor a gödör felé indulsz,
– húsz kiló korhadó csont, fél mázsa színhús –,
lábad a keskeny úton óvakodva lépked,
próbálod olvasni azt a jelbeszédet,

mit néked hagyott, ki előtted járt itt,
hogyan elbotorkálj Hozzá – odaátig,
akkor leleplez majd a hernyó-selyem
lepkeszárny-háló, a bebábozódott tetem.

*(Sengre gondol, ki vére volt a szónak,
lűktetést adott a múlandónak...)*

Ballagj csak. Kihullnak belőled álom-cafatkák,
de arcod a gyermekek belőlük egyszer újra összerakják.

Seng Thu Chek az olvasásról

Végigsuhan tékozló tekintetem
kérges kezedtől le a patakpartig.
Előbb csak araszol ujjaidon, s pihen
a kipirult bőrön, a duzzadt ereken.

Majd szökken a bambusz ajtón túlra,
megtorpan egy száradt pók-tetemen,
s elámul fölötte lengedező művén: lám csak,
méltó emléke egy méltatlanul holt bogárnak.

*(Ideírta valaki ezt a világot,
miről Seng dadogni képes csupán.)*

Miről írhatnék én verselő örömömben,
mikor ennyi olvasnivaló van körülöttem?

Seng Thu Chek a halálról

Az ember érzi: naponta hal meg.
Míg képes álmodni: szárnyal,
s ha szárnyát megtörik: totyog és lépeget.
S nem ember, ki a létből a halálba „áthal”.

Az ember tudja: NEM Ő A TÁVLAT,
de virítani általa képes a Remény.
Az ember Hisz, s hite önnön mérlegén
lehet csak mindennapi halálára magyarázat.

*(Seng este nem tudott elaludni,
mert már nem volt mit hozzáfűznie a vershez.)*

.....
.....

PILLANAT-REKONSTRUKCIÓK
(2000–2017)

POLAROID

(Eifert Jánosnak)

(piano)

Füzek kottáján
kabóca-hangjegyeket
zsongat őszi szél –

(impromptu)

Őszi nap méze
mázolja árnyas arcod
Buddha-szoborra

(temetői anzix)

Rózsafejeket
ringat sírok fölött a
lélekharangszó –

(délidő)

Röptének ívén
– az ég burája alatt –
kakukk harangoz.

(téli őrzarat)

Cinege-kódok
a diófa körül, lám:
tátititátá –

(napóra)

Útszéli Krisztus
a szántás óralapján:
árnya rám mutat –

(Heródes-éj)

Holdsarló villan.
A gyerek-csillag-mező
mind learatva –

(hiú-haiku)

A hold tükrében
illegeti magát a
fényes fiastyúk –

(madárvész-jelentés)

A szupermarket-
parkolóban reszkető
rigó kéreget...

(megtévedt idill)

Évgyűrűk között
kopog egy harkály csőre
a kopjafákon –

(a varázslat vége)

Ujjamon landolt
egy hétpettyes haiku –
Most riad épp el.

(aszály)

Cserepes földön
rózsaszirmok: összeér
keménység, lágyság.

(eső)

Esik. Hegyre fel.
Arcomon egyként lefoly –
könny, záporosó.

(rózsa
premier plánban)

Tüskék és selymek.
Szétfutó hajszálerek.
Zöld, rótt lobogás –

(profán)

A templomdombon
krisztustövis, júdáspénz
zöldell – s kokas szól.

(nagyanyó)

Fonnyadt szirmokból
még felsejlik a szépség:
őszirózsárc.

(hajnal)

Falevelek és
lepkeszárnyak ereit
mossa a harmat.

(két rózsza)

Rózsza, harmatcsepp,
tükrében tekinteted,
néz rózsaaarcod.

(megzavart évszak)

Madárdalárda
trilláz. Hajam ősze hull.
Rá nyárfa havaz.

(van remény)

Nem kép: másolat.
Nincs érvünk magunkra:
reprodukció.

EROTIKUS HAIKUK

(emlék-mű)

Testlenyomatod
lepedő-reliefjén
matat a hajnal –

(kiegyenlítődés)

Duhaj vihar dúl.
Csúf lányok szeretője.
Blúzukba kotor –

(erotikus haiku)

A primadonna
harisnyás lábán fel-fel
szalad a szem-em –

(hiábavaló...)

Ruhátlan fekszel.
S e ponttól már nem tudlak
levetköztetni –

(tavasz)

Pöndör rügyek közt
orgonafürt becézi
cipócska melled –

(télvégi haiku)

Világít éjjel
két melled, mint hóbuckák
a szántásokon.

(turista-haikuk)

Gyönyörködjek bár
dombban vagy nőidombban,
pezsdül a vérem:

melled a Mátra,
hasad az Alföld. Járom
szép hegy-völgyedet –

(titkosírás – Anónak)

A bennem ki nem
bomló vers előtt Te Vagy:
Iniciálé.

(aki átviszi...)

(Nagy Lászlónak)

Dutyi-vak szemem
szűk fényt lát. Rámangyalodsz.
Kulcs a kezében.

(útiTárs)

Vigyázz rám, Kedves,
ha világgá indulok
a 'járókában' –

(menekült haiku)

Szózuhatagban,
tekinteted sátorként
vonom magamra...

(párhuzamos...)

– úgy jössz, mint aki
menni készül, s én várlak
sietősen, úgy –

JEGYZETFÜZET

(számvetés)

A baba idő
'sorsot' ígért, s halmomra
hull szemfödelem.

Elherdálva a
'jó adomány', s nyüszítni
érte mit ér –

(lét-tornász)

Lélek-kötéltánc:
emlékek indája tart
múlt s jövő között –

(új szövetség)

Láttam az Istent.
Enni kért. Rongyos, s titkos
nevemen szólít.

(vigasztalásul...)

Fehér tintával
hóba rótt sor/s/ok: Isten
olvasókönyve.

(ügynök-haiku)

Megfigyelem és
jelentést írok róla(m).
:Tükörrel szemközt:

Arcomé a repedés?
Melyik hullik szét előbb?

(hagyaték)

Rád van bízva ez
a sír. Bajlódj inkább a
sírtalanokkal –

(csonka csatatér-haiku)

vágyaim haván
varjak gyakorlatoznak
— — — — —

(utazás)

Repülni kéne
Honnan – hová? Rajt- és cél
keresztje: bennünk.

(író-olvasó találkozó)

Pipázik a hegy.
Nézzük itt: Isten meg én.
Író, olvasó...

(barátomnak arról,
miért írok ritkán...)

Az igazság az:
mentségkeresésben meg-
haikukulok –

(parafrázis W. S.-nak)

*„Alattad a föld
fölötted az ég,
benned a létra”*

Alattad a vágy,
benned a csigalépcső...
– lassított halál.

(?)

Reflektorfényben
állsz. Árnyad már menekül
minden irányba –

(a táj változatlan...)

Folyó, s felhő zúg.
Lelked közte viharlik.
Csak a szív áll meg.

(párhuzamos magányok)

(Pilinszky Jánosnak)

:két kettőspont közt:
ugyanaz a szótlanság
olvad e csenddé

*

Ázott plakátarc.
Lefoszlik rólam is már
lassan az árnyék –

(summa)

Sodor a korong.
De túl én vagyok már, hogy
bárki lehessenek –

(istenes)

Hozzád tartok –, de
készületlen még nagyon
göröngyzúgásra.

(sírfelirat)

Lám, élhetetlen
csakúgy lehettem, miképp
hal/l/hatatlan is –

(egy hír
naplózása)

Négykor villámlott.
Hétkor Híradó-hír lett.
Nyolc van: láttelelet.

(imádság)

Negyvenöt éve
Hozzád növekszem, Uram
térdemig érek –

(menekülési mutató)

(Cs. J.-nak)

Papírhamu-vers.
Feledés-hínáros arc.
Isten számon tart.

(úszok a nincsből)

(Bali Brigittának)

Sodor a vers meg
az éj – abortál minden
vásott valóság –

(illúzió)

Úgy tűnik – onnét –,
ez vagyok. Innen látszik:
káprázat csupán –

(kalit-haiku)

vers is lehetnék
– szavak rácsai között –
:megnémult madár:

(bio-óra-haiku)

Minden pillanat
újra cseréli bennem
a szívdobogást –

)...(

Védtelen vetül
rám minden árny, csend, minden
ordas pillanat –

(út...)

Azért jár rajtam
ez az út, mert céltalan
lenne nélkülem –

(elköszönő haiku
– ufarszin)

Mennetek kell már
kedveseim, ennyi volt
már „mene, tekel” –

EGY SZERKESZTŐ NAPLÓJÁBÓL

(lektori jelentés)

Sok zöldség, mit ír,
s nem „primőr-áru”, sebj:
tűri papírja. –

Szótaga, számtana jó:
áldás, hogy nem dadogós –

(egy „főblogger”
moderátorára)

Nyegle 'tudornok',
bandzsi cyber-hős oszt itt
búcsúcédulát –

(hajnali rákosrendezői
haiku-pillanat)

a sánta sintér
bészegen róklászik... – és
sikít a sín-tér –

(isteni dilemma avagy
a 'kiderülés' 'beborulása'...)

'Tócsával' együtt
felszáradt a 'Csillogás'.
– Kezddhetem újra.

(verskapszula)
(Egy kritikus feljegyzéseiből)

Kivonatot írsz.
Porított esszenciát.
Nyál, ragacs nélkül.

(elfekvő hai-kuss)

A billentyűzet
alatt lüktető haik
agonizálnak –

(önkritikus haiku)

A hai-dilit
főbebillentyűzte egy
deli Delete...

Árnyas triptichon

(Anónak az ORFI-ból, 2005.)

Megtört pityke-hold
szemem. Mellkasom dombján
platánfa árnya –

*

Circumdederunt:
széncinke-lábnym kottáz
villanydrót-árnyra –

*

Negyvennégy évem
havazik: kint, s bent porzik
Halálka tánca...–

Őszi séta egy haikuban

(avagy: meghívó egy kiállításra)

Szurdokot járok.
Fénytócsák s fák között hull
sorra sor körém:

levél-színfoltok.
Az impresszionista
Isten tárlata –

Mózes a hegyen

a vízen járás
nem jött össze. Léptem, s már
nyílt a tenger –

most itt a hegyen,
hol közel az Úristen,
tán hallja imám –

Egy japán színészre

rizs poros arcán
hóka vigyor, de könnye
feloldja a mázt –

madártoll röptét játsz'ta;
tánca: kimért haiku –

Őszi rondó

Válik ágától,
táncra libben a levél:
elmúlásszag van.

*

Elmúlásszag van:
gyönyörű. Visszatér a
'vég' – kezdetéhez.

*

Visszatér a vég
kezdetéhez – lehullnak
lét-félelmeink.

Fűben heverve

(változatok /nem/ ugyanarra)

fűben heverve
kószolgat már a föld gyógy-
sárpakolása –

*

fűben heverve
elő-émlékszem: szívem
zöld hajat növeszt –

*

fűben heverve
hull rám nádirigó-dal:
s pírceg a szöcske.

*

fűben heverve
időleges nyomot hagysz:
földönkívüli –

Szomorkás dalocska télelőn

Levél zörren. S míg
rőt rozsdalángja lebben
mélyzöld szememben,

pillámon üszök-
varjú kárál: „ez ősz már,
kár!” – Kár felednem.

Barna szemeden
átsuhan sötét árnya,
tépett tolla hull:

feketéll a hó
gyűrt lepedőjén a kín:
irgalmatlanul –

Kutyaélet

Ökörnyál-pórázt
szaggat szilajul kutyám.
Szitakötőfék
torpantja tócsák tükre
előtt, s pipacs-stoptábla...

Előjel

Vadrózsaszirmok
nászi ágyon, koporsón
rózsakoszorúk.

Asztalomon a váza-
virág hervadozik már –

TITOKSZOBA
(2012–2017)

Titokszoba

(Boginak)

Vagyok magamnak rejtélye: én,
lappangó titkok labirintja,
vakmerő, ki elindul belém,
lelkem rejtekét lakni nyitja,

mert béke benn és minden harc is,
– simulva, dúlva él a tenger –,
reá tekint egy istenarc is,
szemem mélyén a végtelennel,

s mint dagály–apály magába ránt,
bezábal, te, belépni bátor,
szörnyeim között hadonászol

verseim kulcsával kezедben,
lesni végem, mit el is kezdtem –
szeretni éhes, halálra szánt.

Közel enged

(Csontos Jánosnak, barátsággal))

Ebben a semmiresincsidő időben élek
Pontatlanul közlekedő évszakokban ázok
Mint nagykabátot, kinőttem már a létet
S vonnám magamra, ha reszketek, ha fázok.

Régtől kering a halál köröttem
Súlyos árnya beleng éjt s napot
Botladozik szívem vérrögökben
Nyelőcsövem savakban tocsog

Közel enged magához Isten
Résnyire hagyja a vég ajtaját
Nytított lélekkel láthassam innen
Mi vár rám majdan odaát

Takarjátok el szemem, mint a bűnözőkét
Ne vizslassák szégyenmart arcomat a népek
S bocsássatok meg elbotlott szándékaimért:
Földre rogyva, épp az Éggel beszélek...

Párkép

Gyarapodnak az abortált versek,
mint kórházi vödörökben magzat-cafatok,
éjjeleken riadtan foszló álmaid öröme,
s a sorok fonalával reggelre összeöltöm:
ragyogják arcod hajnal-ablakok.

Magamnak élek, s neked halok meg,
önzéseim stigmája: rajtad jel vagyok –
Hiányként sajog testem testeden,
ha majd a nélkülem-éjeken
húsom emlékét ölelné karod.

Tükrön által...

– *In memoriam Krúdy Gyula* –

(Szó-képek Boros György sóstói fény-képeihez)

Állsz, háttal a napszentületnek,
harminc esztendő után zarándokolva ide,
hol egykoron, a sós forrás táplálta
„köztisztviselők fürdőhelyén”, kártyaasztal
mellett cserélgették földjeiket,
s párbajokban gyakorolták a virtust
holmi lányszöktetések után atyák és
úrfiak, ahol a komondorok valaha
magyarul ugatták a lábosvegni holdat,
s kőrisfáját a gazda ki nem vágta voln’,
míg árnyából köszönhetett a papra...

Visszatértél hát, mint ama tékozló fiú,
megkésétt idegennek, csak a lombok
bólintanak ismerősen, amint arcodba
suhint szinte marokra foghatón a köztük
átszüremlő fény kénéje, s most mégis
érezed a föld összetéveszthetetlen illatát,
mint pulya, anyja ölében: megnyugoszol.

Fölötted a véraláfutásos ég márványos
boltozata, s a megtébolyult évszakban,

az alkony mákonyába bódult színek
tobzódásában, mintha sűrű méz vonná
be a tájat, borostyánba zárná az idő.

Mint egy rozsdás, karcolt tükrön át,
melyről tenyérnyi foltokban levedlett
pikkelyesen a foncsor, egyszerre látod
lehelettől homályosan impresszionista
képként a jelent, a titkait felfedő erdőt...
– s pörögni kezd a kinematográf..

Megelevenednek a régi leányok, kik
Máriapócsról átjőve, ministránsruháikból
kibábozódnak a tófürdő szelíd fodraiban,
s csókos penitenciát osztogatnak
a fák árnya alatt leskelő suhancok
szerelmes gyónásaira...

Felélednek a fejkendő anyókák is,
feljönnek a járdák aszfaltja alól,
a fényképek zselatin rétege alól,
s már nem festményeken, foszló fotókon
és rongyos emlékeinkben sírdogálnak
rozsdás pléhkrisztusok alatt,
de vesszőkosáráikban görnyedten
cipelik az elemózsiát a part fái között.

A tükrön innen díszes hintó közeleg,
ifjú pár, majd a menyasszony uszályos,
fehér ruhája leveleket pöndörget a fű
valószerűtlenül zöld szálai közé...
Háttérben a víztorony oktogonja,
kattog a fényképezőgép, megörökítve
az egyszervolt mosolyokat,
a gondosan beállított pillanatot...

A múlt visszapillantó tükrén átlépve
szétfoszlik minden kötelék a
távolba homályosuló időben,
összemosódnak terek és korok...
A színház elől befogatolva elindul
az utolsó gavallér, mint Szindbád,
a magyar Don Juan, kiszáll a vörös
postakocsiból Krúdy Gyula, gondosan
suvickolt cipőjén és sétatálcáján még
a Bujtos mocsarainak, zsombékjainak
emlékeivel, komótosan elindul a kis híd
kandelábereinek pislá fényében,
a csalogányhangú Blaha lábnyomában...

Különös kedves, titokzatos táj-ék,
letűnt korok sejtelmes történeteit őrző...
Micsoda látomások kísérnek hozzá,
miféle képek zuhatagát omlasztja

tekintetedbe, miféle közel ez a
benned kuporgó messze?

Filmkockák zuhannak elébed
az elmúló időből, önmagad emléke vagy,
mint a rozsdás, archív fotókon
a lemezesen leváló emulzió,
úgy törik meg az emlékezet hiátusai
a felvillanó képeket, az idő-kinematográf
lassú kattogással pergő némafilmjét...

Éjjel lidércek imbolyognak át a hídon,
egy szoprán törpedenevér árnyát
vetíti a tó csillámlóan rezgő bőrére
a kandeláber burája alól betegesen
pislákoló fény..., andalgó szerelmesek
hátukat a híd korlátjához döntik,
belefeledkezve az évődő ölelésbe...

A tisztásokat a délután fáradt sugarai
ómézzel csurgatják be aranylón,
míg suttyó legénykéek karikáznak
kopott drótszamaraikkal a kövecses
sétányba keréknyom-barázdákat,
s egy magányosan árválkodó pad
bujá titkokat őrizve várja a megfáradt
vándorokat, a fürdőből hazainduló

sokaságot, a kertvendéglők népét,
amik a tarhonyás sonkapörkölt vagy
a sertésjava fogatos burgonyával
és a tökös-mákos rétes fogyasztásával,
gourmand irodalmi emlékezéssel,
tisztelettel adóztak épp Krúdy úrnak...

A tobzódó parkerdő tágasságában,
az ezernyi növény-élet lélegzésében,
a levelek, mohák, termések, madártollak
korhadó, ódon enyészet-illatában
közel- s távoli múlt korokkal népesül be
a virágszigetekkel szegélyezett sétány.

Pajkosan kócosra borzolja a siheder szél
a bájosan kacér, pipiskedő dámákat,
kiket komikusan vonszolnak magukkal
a színes harangvirág-napernyők;
a polaroid fény-festmények aurájában
fogva tartva a kimerevített pillanatot
– a megemelt szoknyákat visszasimító,
tétován mozduló kesztyűs kezeket –
az impressziók szín- és fényfoltjaiban,
megismételhetetlen egyszerűségben.
Köröttük nyüzsögnek a nőszni sereglő,
kártyában s párbajban edzett tiszturak,
a hírlapírók, iparosok, fölbirtokosok,

s a virtuskodó polgárfi uracsocskák,
kiknek hintajai előtt várakozván,
kocsisok abrakolják felhorkanó lovaikat.

Idetödöttél hát újra, az ifjonti lángolások
emlékhelyeire, a vén kocsányos tölgyek
makkos ösvényein megidézve
a burjánzó, buja vágyak rügyezését,
az Aquarius nélküli, Állatpark nélküli
sétahelyeket, ahol egy vacsor-ággal
széthajtva az idő pókháló-szövedékét,
még ismerősként idomulnak lábad alá
a lombhomályba rejtőző csapások,
a ritka-járású földutacsok őznyomait
apró tükrökként tölti meg az eső,
bennük béka pocsol, megcsillan a fény,
fölöttük erdei sikló csusszan a fán...

Madárcseresznye, vadkörte, galagonya,
s bodza ízével a szádban, átvágva
a tatár juharok piros propeller-termésein,
a szilek fűrészkes levelű lombzöngyén,
a fehér nyárfák öreg óriásai alatt,
elsőbbséget adva egy süncsaládnak,
mogyoróbokrok között ropogtató,
riadt mókások surranva osonnak tova
a léptedre reccsenő gallyak zajára,

míg a tölgyesek tisztásain, a sűrű
cserjék között fürtös salamonpecsétek,
édes illatú fehér gyöngyvirágok,
kékeslila csillagvirágok bólogatnak
az odvas törzseken morzézó harkálynak,
az éberen szemlélő nyaktekercsnek,
az erdei pintynek, barátcinegének...

Bejártad hát kódorgó zarándokként
a tükör innen- s túloldalán felsejlő világ
egymásba szövődő, rejtett vidékeit,
az emlékezés megfakult képei nyomán
ifjúságod kibomló illatait visszaidézted,
s most átjár, zsiszeg, áramlik, lüktet
nyughatatlanul a benned élő táj –
Körötted kanyarognak a „kultúrpark”
fehér kavicsokkal szórt sétányai,
mintha hatalmas tejeskannákból
folynának kuszán a smaragd fű között...

Harmincévnyi csatangolás után
megérkezve, te, Nyírség garabonciása,
válladra köpenyt borít az alkonyat,
hatalmas kalapot kanyarít fejed fölé
az édes fiának visszafogadó Sóstó.
Hazaértél.
Állsz, háttal a napszentületnek...

In memoriam Mindenki

A halál kiürítette testeteket
s kiürítette ruháitokat,
csontjaitokat már
leszopogatta a föld,
én meg itt maradtam
az édenkerthelyiség asztalán
elgőzölt csészek
keser emlékével,
félbehagyott soraitokkal,
nyárfavirágnyálas söreitekkel,
növekvő hiányokkal
magamból fogyatkozva –

És gyűjtögetem sorra a ti neveiteket is,
mint folyton növvő rózsafüzér-gyöngyöket,
mormolom össze maradékaim;
az élettől elsodortakat,
kiknek sorsa más lobogókba szövődött,
kik egykor ölelve köszöntek:
a zugfestőt és vándorfilozófust,
az eltékozolt szerelmeket,
az 'átelvült' barátokat,
a megjanicsárosodott suhancokat,
a kivénhedt cimborákat
vagy kiknek életéből kiöregedtem –

Zakatul, zötyög velem még e lét,
visz a vonat, távolodom a távolodóktól,
s megyek utánok, egyre elébb...
Odaát már gyűlnek a megvidámodott fiúk,
az itten rég búskomorak vagy hetyke legények,
az elporladt, szépmellyű szeretők,
az énekes dalnokok, vigécek,
gyereahalott testvérem, megszeszületett fiam,
mind örökidősen várnak az érkezőkre,
így zakatolgatok még itt dolgomvégezetlen,
rendezgetve a könyvespolcon és a szívemben
saját élőim és válogatott halottaim.

Őszi fohász

(Hárs Ernőnek, odaáttra)

Istenek istene,
mit nem adnék érte,
ha léteznél,
ha volnál:
térdedre ültetnél,
fölibém hajolnál –
(Utassy József)

Góg és Magóg meg 'kifiaborja' vagyok én,
hogy nem átallom döngetni a hallgatás falait,
a csillagflitteres ég selymét magukra öltött
angyalszárnyak setét suhogásával kiséperve
a lélek bünszemetes, dohos zugait –
Mert a bepállott igazságok, hamis toleranciák,
lojális lakáj-érdemek dicsőségét kikötözni
a közterek pellengér rúdjaihoz volna isteni érdem,
s kiválni végre, a falkaideák fullasztó szorításából,
az ethosz-teremtő önjelöltek és érdemosztók
képéről letörölni a rizsmázt –

Úgy beleszoktam, Uram, a bűnbe, a megalkuvásba,
annyiszor hajlított el tőled utamon, hamis érdemeket
szórva fejemre az, ki épp, mikor, magának írt arra jogot,
s a túlélés alamizsnáival elvakította szemem a kényszer

– lásd, most is mily galád mód mentem magamat –,
s szerelmeimmal, kiket hamisan sose áltattam potya
ölelésekért esedezve, hányszor tértem a kárhozat útjaira,
s én, ki élni a kéj gyönyörét – teremtesed dicsérve –
meg nem vetettem, elalélt lélekkel loptam a mámort,
odaáldozva tisztaság-álmaimat, vonzásod bűvöletét,
míg kifakult bennem a lélek –

Az ígéretekben krózosok, hányszor csörgették
harminc ezüstöknél csengőbb szavaikat fülembe,
s mégis meg nem siketült bennem a hamisság hangjait
mérni teremtett műszer, még rárezonál a csalfa szavakra,
küldi a vészjeleket, az útmutatókat

most, hogy az ősz közeleg –

Nem tudom én már, Isten, a neved félés nélkül

vetni papírra,

de add Teremtőm, Uram, hogy ne legyek többé 'kifiaborja',
mert úgy vágyom térdedet meglövelni, Atyám,
s féléletnyi fájdalmaimat számítsd be meglakolásul,
s mit a tiédből eltékozoltam a gög fattya-fiaként,
azt ne vedd már vétkemül arcod előtt –

Mint hittem magam egykor leendőn büntelenebbnek,
mikor majd mérni érdemem magadhoz visszahívol!
S lám, most a csillagflitteres ég alatt csonkolt bakaként
állok előtted a hajnali szárnyzuhogásban, érdemérmeim
mind letéptem – aggassa mellyére ki magát győzni véli –,

összeragasztott álmaimat, szándékaimat lásd a hitemben,
Te, ki bennem is laksz, úgy hívj megítélni.
Szívem kérgén, szemem sarkán a ráncok megszaporoedtak,
majd' három évtized szüntelen fájdalma marta tagjaimat,
s árnyat vetett tekintetemre,
de vágat még bennem a vágy,
add, hogy megfussam futásomat!

Hajnali hálaadás

Hajnalonta, mikor a leányfalusi Duna-partra
a vaddisznók már nagyokat horkantva lementek inni
ablakom fölött, mikor az alagsorból feljövök
hozzád és melléd fekszem, odahagyva a gépet,
amin suta sorokat pötyörészek, hosszan nézem
arcodat titokban, ahogy alszol mintha itt se lennél –
arra gondoltam, mikor még pár hónapja ilyenkor
a rák vinni akart volna tőlem, ha tényleg nem leszel,
minden összedőlten ugyanúgy történik éppen, mintha
nem lehettem volna már rég én sem –
mikor a reggeli híradóba indulsz, s a tizenegyesen
átfutsz a megállóba – hogy féltem, nem lesz már
többé sosem, hogy „meglebbenti szoknyád a szél”,
mikor szaladsz az Alszeghy Kálmán téren –
s most nem bírok betelni véled, ahogy él arcodon és
átvirágzik a lélek, Gloria in Excelsis Deo, Gloria – – –

Pazar kilátásaim

Szobor nem lesz belőlem
se „saját halott”
legfeljebb mi már vagyok
imitt-amott
lexikon-szócikk
vagy ágyszám az elfekvőben
netán ki vesémbe látott
a sebész tud több részt belőlem
„fejből” ha visszaidézi
nyitott mellkasom képeit
sejti a kórság okát vagy tudni véli
s hogy mi romlott ott meg itt
de emléktábla sem leszek
se válogatott se összegyűjtött
se bőr-díszkötéses
(csak a magaméban)
és ünnep se leszek se díj –

gyermekeimben leszek az emlék
a *nem-vagyok* csupán az leszek
Isten kertjében örökös vendég
leszek – életre holtan – *ha voltam*

TARTALOM

PRÓBAZUHÁNÁS (1977–1989)

Mindenható gyerekkorom	6
Penészek, 1970	10
Véletlen sorok	11
Lét-leletek	12
Rekedten szól	13
Üzenet Apámnak	14
Olykor Anyám	15
...akár félszavakból	16
Rejtvény	17
...és megfoszták őt ruháitól	18
t=?	19
Őszi vers	20
A tékozló fiú megvilágosodik (amikor lemondott a prófétaságról)	21 24
Egy mennyei lektornak	25
Szöszök	26
Között	31
Feltételes módban	32
Történet	33
Féltés	34
A megbűvölthöz	35
Futásomban is...	36
Naponta szeretlek	37
Imádság, átok	38

Tavas	38
Minden arcra	39
Jegygyűrű viselésére jogosító emléklap	40
Egyedül	41
Vallásalapítás	41
Részlet egy magyar útikönyvből	43
Ballada	44
Gyász	45
(Elvtelenül?)	46
arról, hogy a helyzet változatlan	47
José Estrada Menocal verse	
egy havannai kávéház teraszáról	48
Ünnep	49
Fohász	50
Vers valahai sínekre	51
A 6891. sz. költő verse a halhatatlanságról	52
A remény parafrázisa: 1988	53
PRÓBAIDŐ (1990–2017)	
Második próbazuhanás	56
Mottó(vers)zúzalék	58
Circumdederunt	60
Origó	67
Kacat	68
Üzenet feleségemnek	69
Az éjszaka titkairól	70
Nyesedékek	71
Gigantposzter	75

Szárnyasoltár	78
Archaikus imádság	81
Csipkelámban	82
Nicolas Villon keserédes költeménye	83
Album	84
Profánok	85
Látletet	85
Versferdítések	86
Mentsége a versíráásra	88

SENG THU CHEK ÁTVÁLTOZÁSAI (1991–2015)

Seng Thu Chek átváltozásai	90
Seng Thu Chek a maradandóságról	91
Seng Thu Chek a bölcsességről	92
Seng Thu Chek az elmúlhatatlanságról	93
Seng Thu Chek a vágyakozásról	94
Seng Thu Chek a határtalanról	95
Seng Thu Chek a nézőkről és a látókról	96
Seng Thu Chek az örökségről	97
Seng Thu Chek a világ megismerhetőségéről	98
Seng Thu Chek a születésről	99
Seng Thu Chek az utazásról	100
Seng Thu Chek az élet értelméről	101
Seng Thu Chek az erkölcsről	102
Seng Thu Chek az írásról	103
Seng Thu Chek az alkonyatról	104
Seng Thu Chek arról, hogyan ír a vers költő	105
Seng Thu Chek az átlényegülésről	106

Seng Thu Chek az öröm mulandóságáról	107
Seng Thu Chek önmagáról	108
Seng Thu Chek az olvasásról	109
Seng Thu Chek a halálról	110

PILLANAT-REKONSTRUKCIÓK (2000–2017)

POLAROID (<i>Húsz haiku</i>)	112
EROTIKUS HAIKUK (<i>Tizenkét haiku</i>)	117
JEGYZETFÜZET (<i>Huszonhét haiku</i>)	120
EGY SZERKESZTŐ NAPLÓJÁBÓL (<i>Hét haiku</i>)	127
Árnyas triptichon	129
Őszi séta egy haikuban	130
Mózes a hegyen	130
Egy japán színészre	131
Őszi rondó	131
Fűben heverve	132
Szomorkás dalocska télelőn	133
Kutyaélet	134
Előjel	134

TITOKSZOBA (2012–2017)

Titokszoba	136
Közel enged	137
Párkép	138
Tükrön által	139
In memoriam Mindenki	146
Őszi fohász	148
Hajnali hálaadás	150
Pazar kilátásaim	151